

ХРИСТО КАЛЧЕВ

ВУЛГАРЕН РОМАН

СПРЕТЕ ПОЛЕТА НА СОКОЛА

ХРИСТО КАЛЧЕВ
СПРЕТЕ ПОЛЕТА НА СОКОЛА
ВУЛГАРЕН РОМАН

chitanka.info

I

Козела си купи един килограм наденица, сирене, буркан кисели краставички и хляб. Напълни един плик с водка и се заключи в родната си лесидренска къща. Беше изключил всички телефони и практически прекратил всякаква връзка с останалия свят. В колата му беше „Щайера“, на кръста под колана „Рюгера“ и това беше всичко. Беше се провалил и го знаеше. Никаква доставка не беше в състояние да заличи гафа, който сам си беше направил. Беше си създал един милион допълнителни и непредизвикани врагове в един и без това враждебен свят. И най-важното, не беше обезглавил глутницата.

Козела се напи и заспа. Събуди се махмурлия и изпържи едно парче наденица. Опита я, но не му хареса. Хвърли я на двора и отрязва парче сирене. Взе го в едната ръка и с чаша водка в другата излезе на терасата.

Пролетта идваше и дърветата се разлистваха. Отдавна надошлите прелетни птици вече спяха в короните на дърветата. Някъде все още бухаше бухал. Долу откъм селото се чуваше откъслечен лай на кучета, но иначе тишината беше повсеместна, всепоглъщаща или, общо взето, т.нар. космическа тишина на нервността, от която болят ушите и се пръска мозъка.

Козела отпи, отхапа от сиренето, после и него го хвърли на двора и продължи само с водката. *Какво се беше случило, мама му стара? Ръката ли ми изневери? Нормално е на тази възраст... Или някаква свръх сила запази предводача на глутницата?* И тогава съзнанието му се проясни. През цялото време Козела беше преследвал глутница, беше търсил и се целил във водача им, митическия Акела, без да си дава сметка, че всъщност има работа с ято хищни птици и че подходът към тях трябваше да е по-различен.

Втресе го, плувна в пот: *Господи какъв идиот си, Козел.* Скочи, грабна бутилката и се върна обратно на терасата. Разбира се, подходът беше сгрешен, априори. Не глутница, и не вълк, друга беше целта и той вече я знаеше.

Пиян, но вътрешно развеселен и кой знае защо миролюбиво и добронамерено настроен, той допи питието си. Взе душ с ледената вода на бащиния си дом и заспа като младенец. На другия ден знаеше как трябва да реконструира постройката и кои майстори да наеме за градежа ѝ. *Боже господи, Козел!* беше последната му мисъл. Ти се възраждаш, момче! Повече не помнеше.

Когато основаха „Ескадрона на смъртта“ и генерал Иван Милетиев го оглави, бившият му шеф Боев му беше дал генерално пълномощно да набира сам кадри. Козела направи точно така. Събра стари ченгета от всички разформировани управления на Държавна сигурност, като добре знаеше, че ще ги ползва по предназначение. Структурата се наричаше „Ескадрон на смъртта“ и затова там трябваше да служат хамъри, стрелци, снайперисти — мъже, не гнусящи си да си служат с хладно оръжие или отрова. Това беше ударната група. Но такова звено би било неефективно и безсмислено без хора, ползващи реален достъп до информация. Козела покани в отряда хора и от разузнаването, и от контраразузнаването, дори и от Четвърти отдел на Държавна сигурност, т.нар. Техническо разузнаване и едва тогава заяви в Пентхаус, че е готов да действа.

Един от хората, които беше наел се казваше Симеон Мишев — млад, мрачен темерут, майор от Второ Главно и бивш адютант на генерал Аначков, когото ескадронистите веднага нарекоха Плъха.

За трите години престой в Ескадрона Козела не беше намерил нито една минута свободно време, за да размени две думи с този затворен човек, но беше изчел биографията му и знаеше всичко за него. Мишев беше инженер по образование, завършил Военната академия в Лвов, специалност фортификации, но после беше пратен под прикритие да специализира минно дело в Антверпен, а след това и текстилно инженерство в Манчестър. Навремето на Козела му беше направило впечатление, че майор Мишев е единственият офицер от Второ Главно, анализирал и изпратил до шефа си, вече покойния генерал Рашков, доклад, озаглавен „Омразата към Мустафа Кемал, познат като Ататюрк, сред българските етнически турци“.

На сутринта Козела запали колата и отиде до пощата в Ловеч. Чрез информация от медиите взе домашния телефон на бившия си

колега и го потърси в София. Обади се невинен детски глас. Когато попита за бащата, Козела получи подробен отговор:

— Тате и мама отидоха да празнуват Великден във Веллингград. Ние сме само с баба.

— Можеш ли да ми дадеш по-конкретен адрес, моето дете? — попита любезно Козела.

— Чакай, ще ти дам баба — каза детето и подаде слушалката.

Тогава Козела чу:

— Господине, Симо и Верка ще празнуват в хотел „Хермес“.

Това беше достатъчно. Един час по-късно Козела тръгна към Веллингград за Великденските празници със стария си „боен другар“, с когото от глупост не беше успял да се сближи достатъчно, когато трябваше.

Беше понеделник, осем и половина сутринта на Великденските празници или Страстната седмица, както я наричаха християните, когато видя бившия си колега. Майор Мишев излезе от хотела по джинси и маратонки, прекоси площада, купи няколко вестника от насрещния павилион и тръгна да се връща. Тогава Козела се изправи, свали слънчевите си очила и препречи пътя му.

— Добро утро, колега! — каза той.

— Боже, Козел! — каза Мишев без видимо учудване. — Християните очакват Христовото възкресение, не твоето!

— И са прави — каза Козела. — Имаш ли малко време, Плъх?

— Нямам нищо повече от време — отговори майорът. — Моите спят горе, а аз не бързам за никъде.

После се втренчи в Козела и попита:

— Случайно ли си тук, генерале?

— Не — каза Козела. — Ела да изпием по едно кафе!

Седнаха към най-отдалечената маса в и без това празното заведение. Още беше много рано. Освен персонала, само двама-трима от гостите на хотела разлистваха вестници по масите. Свиреше тиха музика, грееше слънце. Пролетта налагаше властта си. Когато останаха сами, Мишев запали цигара, отпи от кафето, погледна го и попита:

— Е, и?

— Имаш ли пари? — попита Козела.

— Не.

— Искаш ли?

— Да.

— Готов ли си да ги спечелиш?

— Каква е цената? — попита майорът.

— Какви пари искаш? — продължи Козела.

— Много.

Козела запали от „Ротманса“ си, не беше погледнал кафето, но макар и рано сутрин, беше време за водката. Повика младата, едрогърда келнерка. Когато останаха сами, привидно отвлечен, подхвърли:

— Ти имаш информация, аз я купувам на парче. На глава, Плъх!

Бившият майор Симеон Мишев вече знаеше, че играта загрубява, че е станала твърде сериозна, което само по себе си значеше и твърде опасна.

— Кой ще води пазарлъка, Козел?

— Никой, колега! — отговори Козела. — Аз ще ти кажа от какво се интересувам, ти ще кажеш цената. Има и нещо допълнително, но да не бързаме с търговията. Как живееш, Плъх?

След известно колебание младият майор, който сигурно прехвърляше вече четиридесетте години, се взря в очите му и каза зло, агресивно, дори с истерия:

— Вие ни излъгахте, Козел! След това ни хвърлихте на кучетата! Какво стана с шибаната ви кауза?

Старият „артист“ поклати глава и се усмихна:

— Аз никога не съм имал кауза, Плъх! Като се замисля за живота си, първоначалните двигатели бяха бедността и алчността, и накрая шибаната гордост, приятелю! Кауза — никога не съм имал. Нито като ченге, нито като бандит. Но няма нищо по-страшно от хора с кауза в един свят, който не е пригоден към фанатизъм. Българинът е търпелив, но е нетърпим към всичко, което не разбира. Фанатикът е нетърпим към всичко чуждо и търпелив за каузата си.

Майор Мишев вече знаеше всичко.

— Доган и компания? — тихо попита той.

— Бинго, колега! — каза Козела. — Участваш ли в тази кауза, децата ти ще завършат в най-престижните университети в света.

Мишев го погледна с острите си тъмни, азиатски очи и без миг размисъл отговори:

— И аз нямам кауза, Козел! По-лошо — имам деца!

— Тогава каня ви на обяд — отговори Козела. — Тебе, жена ти и всички, които са около вас. Ще се видим след шест часа тук. До тогава искам да се увериш, че отново си се върнал под знамената. Дотогава довиждане!

Козела се надигна, остави десет лева на масата и понечи да тръгне, но гласът на Плъха го спря:

— Къде отиваш по дяволите?

— Интересен въпрос — каза Козела и напусна ресторанта на хотел „Хермес“.

Шест часа по-късно Козела се върна в ресторанта. Знаеше, че ще намери майор Мишев сам или по-скоро, беше му дал предостатъчно време да се подготви и да се освободи от семейството си. Този път Плъха беше избърснат, в костюм, риза и връзка и приличаше повече на делови мъж, отколкото на бивш хранител на най-кървавите тайни на държавата. Козела седна срещу него и повика персонала.

— Ял ли си, Плъх?

— Ще пия — мрачно отговори бившият му подчинен.

— Няма време, момче — каза Козела. — Трябва ми цялата информация за резаниците! Всичко, което касае наши сътрудници между осемдесет и първа и осемдесет и девета година.

— Това е огромен масив, Козел! И ще струва много пари! — все по-мрачно отговаряше Плъха.

— Колко?... В евро...

След дълги размисли и колебания Симеон Мишев каза:

— Десет, дванайсет хиляди... и време!

— Колко време? — попита Козела.

— Месец, месец и половина...

— Аз ти давам една седмица и цената по десет.

Козела му подхвърли един плик.

— Тук има десет хиляди евро, колега! — каза той. — А на този лист ще ми напишеш мобилния си телефон. Днес е единайсети, приятелю! На двайсет и първи искам досиетата на Доган и компания, а ти ще получиш остатъка. Ако на двайсет и първи телефонът ти не реагира, считай, че си направил великденски подарък на децата си. Но върнеш ли се в отбора ще забравиш всякакви грижи за бъдещето им. А сега ще ме извиниш, Плъх! Чака ме дълъг път, а теб — тежки размишления, колега! За довиждане ще ти кажа само едно и запомни

тази фраза: Българинът е търпелив като вол към всичко и нетърпим към онова, което не разбира. Турците са точно обратното. Това ни прави несъвместими в един свят. Затова, господин майор, или твоите деца ще живеят добре, или техните. Имаш десет дена за избор! А до тогава чао, брат! И мисли с главата си!

Това беше крайт на този разговор. А всъщност самото му начало.

II

Ще ме изпържи ли старият колега? мислеше Козела, докато се ровеше в един телефонен указател, издаден през осемдесетте години и отдавна невалиден. *Ще ме изпържи, разбира се!* мислеше разсеяно той и продължаваше да върти указателя.

Не телефона, адреса му трябваше или поне елементарен ориентир.

Симеон Мишев живееше на улица „Миджур“. Кварталът беше Лозенец. Повече не му трябваше. Плъха наистина живееше там и беше само въпрос на време да го причака. Козела запомни адреса и излезе от хотела.

— Малас... — каза той, когато набра телефона. — Чул ли си за един стар колега на баща си? Навремето му викаха Плъх!

— Не — отговори съненият глас на младока.

— Добре, няма значение — каза Козела и изключи.

Доверие! Все някой ден се налага да се прибегне до този риск. Доверие в любов, в семейство, родина... Тези банални глупости не вършеха работа на Козела и не такъв тип доверие беше неговият подход към субекта. Към обект доверие отдавна нямаше. Доверието имаше цена. Тя беше ясна и ако задоволяваше двете страни, то съществуваше, ако не, единият преебаваше другия. Старо полицейско правило. Беше описано в хиляди книги и всички, които го бяха учили на занаята, му го бяха повтаряли многократно. Но сега беше моментът, той да приложи една „механика“, на която знаеше правилата, но в която дълбоко се съмняваше. Логиката беше повече от проста. Аз наемам един хамър на една цена, той ме продава на враговете ми в троен реланс, те го отстраняват и отново сме сами на бойното поле. Той знаеше старата еврейска максима: Предупреденият е въоръжен, но знаеше и друго, че всичко е оръжие, включително и думите. Дългогодишната му практика му подсказваше, че е по-безобидно да те застрелят веднага и на място, отколкото с десетилетия да бъдеш подлаган на словесен обстрел.

Той беше жив от една гледна точка. Дишаше, имаше отделителна система, все още се радваше на пороците си, все още посрещаше изгреви и залези. Но това, на пръв поглед. От словесна гледна точка той беше мъртъв отдавна, беше сменил лицето си, което Господ му беше дал, и многократно рождението си данни.

„Жив ли съм или не?“ не беше Хамлетовия въпрос „Да бъда или да не бъда?“ Това вече беше въпрос на вътрешен каприз, от който той съзнаваше, че няма нужда и заедно с това знаеше, че няма да се откаже от изкушението. Пред него обаче стоеше и един въпрос: „За да се справиш с една мутра беше достатъчно да си по-добър стрелец от нея, за да се справиш с една банда от мутри беше необходимо да подготвиш екипа, който ще я замества. Но, за да се справиш с един етнос е необходима кауза.“

Козела съзнаваше, че това му липсва. *Когато не е кауза, да бъде мисия!* мислеше той, докато прехвърляше досиетата на лидерите на ДПС. *Боже каква мръсотия течеше от това.* Той, старото ченге, човекът бил на всички барикади, беше потресен от помията, която лъхаше между редовете на тези страници. Всички тези, които сега се биеха в гърдите и разиграваха картата на етническия мир, до един бяха или кадрови офицери, или наемни агенти на службите и всичко това е било в ръцете му без той да си дава сметка, че т.нар. възродителен процес е онази бомба със закъснител, за която е необходима среда. А среда на неговия език означаваше или спусък, или необходимите условия за реализация.

Доган и компания бяха дочакали времето си. Самоопределящи се като турци, те мразеха Турция като светска държава, но надничаха през югоизточните ѝ граници и чакаха други сигнали или спусък. И този спусък беше дошъл.

Мама им да еба, резана! мислеше Козела докато прехвърляше имената. Как пък няма нито един от тях, който да не е бил в лайната? *Меди Доганов, Ибрахим Татарлъ, Юнал Лютви, Еюп и т.н. и т.н.* Кой от кой по-голям доносник на *Държавна сигурност*, кой от кой по-голям враг на *държавата*, в която живее. И всички заедно истински врагове на светска Турция, която не им позволява да *ислямизират* и *косовизират* Балканите. Доган на турски означавало *Сокол*, дали пък в това нямаше някакви индикации? Какво правят соколите? Или *кацат* чинно на ръката на ловците и действат като

ловджийски кучета, или се реят безгрижно в простора. На чия ръка е кацнал Доган? Козела знаеше, че ако това е ловджийско куче, то нито е неговото, нито може да бъде. Тогава оставаше другият вариант — да се прекъсне полета му в движение. Козела знаеше и още нещо, че прекъсването на този полет трябва да се осребри.

Българин по народност, той не беше националист. Православен християнин по рождение, не беше и религиозен. Имаше период от време, когато беше член на Партията, без никога да е бил комунист. Беше полицаи, докато му беше изгодно. Стана гангстер, когато полицията не му позволяваше да гледа семейството си. После загуби всичко това. Загуби повече, загуби лицето си, легитимацията си, но продължи да диша. А докато съществуват жизнени функции, съществуват и менталните илюзии. Едно семейство изчезва, започва изграждането на друго. То се оказва ефимерно, започва трето. Едни партньори умират като партньори, други като врагове. Едни врагове умират като врагове, а после се оказва, че биха могли да бъдат партньори. Животът си е ебал майката. Неслучайно никой не е успял да изведе точната формула, какво е животът и какъв е смисълът от него. Обаче едно е животът, а друго са навиците. И още нещо — сумарното на пороците винаги е константно. Ако си педераст и педофил, в никой случай не можеш да бъдеш бохем и пияница.

Да се еба в идиота! мислеше Козела, изчитайки досиетата, които Плъха му беше изпратил. Той знаеше, че не е достатъчно интелигентен, не беше изчел една стотна от необходимата книжнина, която оформя т.нар. мъдрост, знаеше, че е практик и знаеше още нещо, че нито е вечен, нито ще бъде. Нещо обаче му подсказваше, че огромната вина, която има към собствения си народ, десетките мърши, които беше разхвърлил из цялата държава, всичките предателства, които е извършил (ту от полиция към престъпност, ту обратно), би могъл да изкупи единствено сега.

Приспаният български народ се радваше на етнически мир. Боже, какви наивници. *Д'еба мама им недоклатена!* помисли Козела и захвърли папката. Наля си водна чаша водка и седна на терасата.

Когато едно нещо е добро за един, е лошо за друг — това беше елементарна детска логика, но желязна на практика. Някой не виждаше какво става в държавата. Други виждаха, но им беше изгодно да се крият зад тежки диоптри. Той обаче беше достатъчно добре

организиран да продава. Имаше две стоки — юдаизъм и ислям. Съзнаваше, че няма сили да се справи с юдаизма. Синовеите на Авраам управляваха света или поне парите му. Затова логиката му подсказваше, че война може да води единствено и само с Ал Кайда, Хамас, Алфатах, Ал Лакса и техните емири в България. И ако спечелеше тази война, един ден многобройните смъртни присъди, които тегнеха над главата му, може би щяха да бъдат оттеглени.

В София бяха фон Веер и Бен Кадир. Два жребѐца, изправени на дерби. И тази вечер, загледан в разцѐфналата вишна пред къщата си в Троянския балкан, Козела трябваше да реши на кой кон да заложи. Слънцето залязваше, когато този въпрос възникна пред него, но започна пълнолуние, когато набра телефона и потърси барон Йохан фон Веер.

— Генерале, — каза фон Веер — не може ли да активизираме журналистиката? Би ни свършила прекрасна работа. По-добре думи, отколкото куршуми, Козел!

— Ще видя какво мога да направя — отговори уклончиво Козела.

Затвори телефона и отново набра, този път номера на Плѐха.

— Мишо, трябва да пусна Доган на ролбата. На кого от журналистите мога да се доверя?

— На никого! — отговори той — Всички бяха на разкладка в отдела. Като почнеш от Кеворкян, та свършиш с Иво Инджев. Всички са наши момчета. Това ти беше грешката, Козел. На времето ти ценеше повече стрелците от интелектуалците.

— И какво стана д'еба мама му? Снайперистите са мъртви, а нашите момчета стрелят от екрана.

III

Беше неделя, осемнайсети април, когато Козела се срещна с Бенина и фон Веер. Беше се постарал да изглежда шик. Накупи си ненужно скъпи костюми от „Армани“, шлифер от „Фере“, риза на „Клайн“ и вратовръзка „Босс“. Комбинира ги и застана пред огледалото.

Ти си чист палячо, Козел! Клоун! каза той, преди да излезе от хотелската си стая и да вземе асансьора. Беше си уреждал десетки срещи с двамата млади евреи и знаеше, че този път ще играят феър плей.

Фон Веер се беше убедил отдавна, че Козела дълго проучва обстановката, преди да се появи някъде и едва ли можеше да си позволи лукса да му залага капани. А и срещата беше от такъв характер, че неговата кожа не им трябваше, а и неговата смърт не им беше изгодна.

Когато влезе в ресторанта на хотел „Шератон“, той ги видя веднага. Седяха един срещу друг и отпиваха от нещо, което отдалеч приличаше на коктейли. Козела издърпа един стол, седна, погледна ги и каза кротко:

— Шалом!

— Шалом! — отговори фон Веер. — Май започваме да си имаме доверие, генерале?

— Въпрос на гледна точка — каза небрежно Козела, запали цигара и поръча на сервитьора да донесе водка „Абсолют“ и менюто. — Ще бъдете ли мои гости тази вечер, деца? — кротко попита той. — Имам повод...

— Какъв ви е празникът? — полюбопитства Бенина.

— Не казах празник, казах повод! — отговори Козела. — На този ден преди пет години застреляха синовете ми.

Гласът му беше равен и отпуснат, и нямаше дори нотка на тъга в него, камо ли отчаянието, което би предизвикало подобен факт. Евреите се смълчаха. Козела дочака водката си и каза:

— Наздраве! — като отпи и подаде менюто на Бенина.

— Има нещо тревожно във въздуха, генерале! — каза тази изключително расова, млада красавица. — Трябва да вземеш бързи мерки, ако не искаме в Парламента да се развее зелено знаме.

Козела кимна разсеяно и погледна фон Веер.

— Избиването на водачите на Хамас е слаба утеха, колега. Подходът е изцяло сгрешен.

— Не ви разбирам — каза фалшивият барон.

— Много просто... — каза Козела. — Убиват един лидер, заместват го трима. Убиват един стар шейх, появяват се сто фанатизирани молли, млади и агресивни. Изграждате преградна стена, а всъщност градите психологическа между себе си и околния свят.

След известно мълчание фон Веер попита:

— Ти как би постъпил, генерале?

— Имам готова рецепта... — с имитация на усмивка каза Козела. — Нов Кръстоносен поход! Нищо друго няма да ви свърши работа. Вие, евреите, трябва да се извините на християнския свят, че убихте сънародника си Исус и заедно с хората без кауза да изпълните свещената мисия на цивилизования свят — спирането на исляма. Тази подкова от Филипините до Босна, е предостатъчно опасна. А светът е раздиран от противоречия. Вие, юдеите, обаче забравяте една много съществена подробност. На този свят има един милиард индуси — врагове на исляма. Да не говорим за трите милиарда китайци, които не допускат посегателство над територията си. Използвайте това оръжие. Белият свят е мързелив, доволен, затлъстял, страхлив... Истинските войници са на изток от вас. Дотогава, разбира се, ние ще се опитаме да свършим каквото можем. Но, ей богу, малко можем! И колкото по-бързо свикнете с тази мисъл, толкова по-добре за Мосад и за парите, които държите в американски банки. А сега ви предлагам да хапнем, ако нямате нищо против, разбира се. Надявам се, че няма да ми откажете?

Докато Бенина се ровеше из менюто, фон Веер се вторачи в него.

— Това беше лекция, Коджел — каза той. — Разумна, не лишена от логика, но лекция. Доколкото разбирам ние сме се събрали за практически действия, колега.

Козела се усмихна криво.

— Искаш Аберман нали, бароне? — каза той. — Няма да го получиш. Той е моята застраховка „живот“. Докато го пазя аз, няма да го нагрябят ислямистите. Докато работи за мене, той всъщност работи за вас. Не искайте Аберман! И... дайте да минем на конкретиката!

— И каква е тя? — попита Бенина, не откъсвайки очи от менюто.

— Ние сме в България — каза Козела. — Трябва да си дадем ясна сметка на кого можем да разчитаме тук и от кого трябва да се пазим. Аз подмених голяма част от кадрите. Но те са под мое командване и така ще останат. От вас се иска целта и нещо много съществено — реабилитация за мен и моето семейство.

Фон Веер извади дълга пура, запали я и издуха пушека по посока на лицето му. Това можеше да е неволен жест, но можеше да се схване и като презрителен.

— Рано е да искаш помилване, генерале! — каза той. — Преди това, аз трябва да докладвам реалната обстановка, разположението на силите и средствата, с които разполагаме. Било за нападение, било за защита.

— Няма друга причина да съм тука, деца — миролюбиво каза Козела. — Да ви опиша ли на бързо обстановката в България?

— И ние нямаме друга причина да сме тук — отговори Бенина.

— Добре — каза старият „артист“. — Запомняйте! Ако имате устройства, записвайте! Но помнете, че това е първият и последен път, когато ще откровенича пред вас. Без значение дали сте Мосад, ДЕА или ЦРУ. Старите банди в България се изтощиха, избиха се един друг. А тия, които все още са живи, или имат тежки дела, като Доктора, Пепи Амигос, Джамов, Златко Баретата и т.н., или играят на сериозни бизнесмени като Маджо, Маргините, Жоро Илиев и пр. Нови вълци излязоха от горите. Бедни, безмилостни и свирепи. Точно на тях турих вилицата. Сега аз управлявам! Чрез подставени лица, разбира се. Но има нещо по-страшно, което трябва да имате предвид — религиозните войни. В България има десетки терористи от всички световноизвестни или абсолютно анонимни фанатични групировки. И всички те се представят като религиозни просветители. Разбира се, те имат шапка и сериозно покровителство, а това е по-опасно от разюзданите банди на улицата. Едно е някой да продава хероин, кокаин или канабис, а съвсем друго е онзи, който заразява с идеи. Това е по-опасно за вас и достатъчно за мен. Ахмед Доган и компания са най-страшната

войнстваща групировка в България. А излишно е да ви казвам, че те имат двама врагове — юдеите и християнството. Юдеите сте вие, а християнин, макар че не съм — съм аз. Ние всички вкупом сме техни врагове. За това усилията на Ариел Шарон в Израел и на Доналд Ръмсфелт в Америка биха били и безсмислени, и наивни, ако навсякъде по света не срещнат подкрепа. Последно изречение, деца! Срещу камикадзетата на Ирак, Палестина, Иран и т.н. търсете живи торпили на изток от Средния изток. А на Запад трябва да се създаде лабораторията за отрова, с която да се залее тази ислямска чума. Ако това е целта ви или поне я схванете като цел, аз в сътрудничество с Влад Аберман ще ви помагам. Ако не, търсете други обходи. На мен отдавна не ми трябва пари. Трябва ми спокойствие и вие със съдействието на Алкалай, Хакел и службите ще ми го създадете. Ако не, вървете на майната си! А сега, ако приемате поканата ми за вечеря, да повикаме персонала?

След кратко мълчание фон Веер каза:

— Логично, Коджел, и разбираемо. Ще видя какво мога да направя и ще те информирам. В София се намира един от най-страшните снайперисти на Сирия. Ще се справиш ли с него?

— Може и да опитам — отговори Козела. — Трябват ми подробности.

Фон Веер извади от джоба си запечатан плик и го постави пред него.

— Вътре са снимките, адресът и всичко, което знаем за Абу Тадж — каза той. Ще продължим този разговор утре. А сега, господин генерал, както е прието да казвате вие, бог да прости синовете ви! Готови сме да приемем поканата.

— Аз също — кимна Бенина, — макар че с тези ръце бих удушила братовчед си Влад, ако ми падне! Бог да прости момчетата ви, генерале.

Преди да приключи вечерята, телефона иззвъня отново. Беше Маласа:

— Кажу, келеш — с пет водки в главата каза Козела.

— Приключихме с Мишо Чешкия и Варна е наша, шефе.

— Големи яйца!

Козела знаеше, че гласът му е продран и затова отпи една глътка вода и каза:

— Има един ловджия, Жорко му викат. Оня, който пресече белтъка на Мастара. Знаеш ли го?

— Да, шефе, включих го в отбора.

— Тази нощ тръгвате за София, момчета! — каза фалшивият молдованец Йон Марин. — Утре в десет часа ще се срещнем в бара на „Радисън сас“!

— Но... — опита се да противоречи Маласа.

— Няма, но... — отговори Козела и изключи телефона.

После се обърна към сътрапезниците си:

— Вашият ислямски терорист е мъртъв, деца. Изпращам му най-добрия снайперист в България — после се разсмя пиански и добави:

— Разбира се, след мен и Жоро Индианеца.

После вдигна два пръста и извика:

— Келнер, сметката!

— Господин генерал... — опита се да противоречи фон Веер.

— Аз съм генералисимус, бароне! — каза Козела, остави триста евро на масата и прав като шпага напусна заведението.

IV

— Какво е положението, Малас? — попита Козела при срещата си с него.

На масата седеше още един човек, над трийсетгодишен мъж, минал през Чуждестранния легион. Мълчеше. Знаеше, че ще дойде и неговият ред и търпеливо го чакаше.

— Привидно направихме преврата, шефе — отговори Лазов. — С изключение на няколко района, държавата е наша!

— Какво наричаш райони? — попита Козела.

— От Перник надолу до границата. На изток — до Самоков и оттатък Рила, Смолян и курортите.

— Кой държи районите?

— Предимно местни структури — отговори Маласа. — Стоят здраво на краката си и все още се изживяват като ВИС и СИК.

Козела знаеше всичко това, но знаеше и нещо повече, че е пратил друг отбор да превземе планините до южната граница и че в никой случай няма да позволи на Маласа да оглави самостоятелно глутницата. От собствена практика знаеше, че младият Ас, Любомир Лазов, ако почувства реалната сила на властта си, първото гърло, което ще пререже, ще бъде неговото.

— Ще обсъдим този въпрос, след като свършим една деликатна работа, момчета — каза Козела, после се обърна към другия млад мъж.

— Колко време прекара в Чуждестранния легион?

— Близо четири години — отговори снайперистът със сипкав глас.

— Къде?

— Първоначално Оран, после Дакар, бях в Камбоджа, във френска Гвиана, накрая в Монровия. После не поднових договора си.

— Защо? — попита Козела.

— Жега, господин генерал — отговори легионерът.

— И това е всичко? — продължи да пита Козела.

— Само който го е изпитал, знае съдържанието на тази дума — каза легионерът.

— Както и да е, Жоро — Козела махна с ръка и повика келнера.

— Момчета, вие сте на бойното поле, а там е като в джамия — не се пие. Аз съм от запаса, затова ще си поръчам една водка — после се обърна към сервитьора и каза:

— Водка „Абсолют“, минерална вода и лед за мен и два ябълкови сока за господата!

Когато останаха сами забеляза весели пламъчета в очите на Маласа.

— С какво те развеселих, момче? — попита „старият артист“.

— Защо ябълка? А не портокал например, или моркови? — попита Маласа.

— Защото аз поръчвам — кротко отговори Козела — и защото, каквото кажа, това е закон за глутницата и заповед за вас! Ясен ли съм, Жоро?

— Все още не — спокойно, но твърдо отговори снайперистът. — Искам да знам защо съм тук, генерале?

— С пълно право, момче — кимна Козела, изчака да сервират и продължи. — Имаш ли играчки?

— Не — каза легионерът.

— А предпочитания?

— Зависи от задачата и от вида на играчките.

— Нощно отстрелване на благороден елен!

Легионерът отговори, без да се замисли нито за миг:

— Девет милиметрова оптическа карабина „Щайер“ и инфрачервени очила!

Профи, помисли Козела на ум, а на глас каза:

— Начин за изтегляне от бойното поле?

— Това ще бъде моя грижа, господин генерал! — отговори легионерът. — Искам играчките и разумна цена, останалото е моя работа.

— Ще имаш играчките — каза Козела. — Какво наричаш разумна цена?

— Тя варира — отговори бившият френски войник. — Не може да е по-малка от десет хиляди зелени, но може да стигне много нагоре. Зависи от трофея.

— Точно така, — кимна Козела — целта е трудна, еленът минава за един от най-добрите стрелци на Хамас и предполагам, че е с плътна охрана.

— Къде е пусията? — попита Жоро.

— На третия етаж, в този хотел. Разбира се в момента е по-пусто от пустинята Негев.

Легионерът отново се замисли:

— Как ще получа играчките?

— Пред хотела има един стар Опел „Вектра“, под таблото е прикрепено всичко необходимо. В десния сенник има досие и снимки.

— Кога трябва да настане леталния миг? — продължи да пита легионерът.

Това момче все повече харесваше на Козела и той започна да полага усилия, за да не го покаже.

— Ще прецениш сам. Три денонощия са разумен срок, според мен!

— Да — каза мъжът. — И аз не обичам прибързаните работи. Може ли утре по същото време да коментираме цената?

— Разбира се, — каза Козела и подхвърли един плик пред него — това са хиляда евро джобни пари, Жорко. Благородният елен е в триста и единадесета, ти имаш регистрация в двеста и първа. Целта е Абу Тадж, личен гост на българския политик — Козела вложи цялата си ирония, на която беше способен в последните думи — Ахмед Доган. Предполагам, че освен личната си охрана, ислямистът ще ползва и неговата. Ориентирай се в обстановката. Утре на обед ще се обадя или ще дойда да уточним цената.

— Г-н генерал, защо направо не отстреляме Сокола? — след известно мълчание попита легионерът.

— Защото не ни е поръчано. — Козела изпи водката си, стана, погледна Жоро в очите и каза:

— Добра идея, но ще трябва да я отложим във времето. До утре, момче!

После изсъска на Маласа:

— Тръгвай с мене! — и излезе на площад Батенберг.

BMW-то беше на паркинга пред хотела, но Козела имаше още един разговор с него. А и трябваше да отдели Маласа от легионера. Тези двамата в никой случай не биваше да се срещнат, преди да е приключила операцията. Извървяха отсечката на „Цар Освободител“ до бившия дворец и влязоха в кафене „България“. Навремето това заведение се пръскаше по шевовете, а сега в единайсет часа на обед нямаше почти никой. Козела избра маса, пътъом повика сервитьора. Отново поръча водка и ябълков сок и седнаха един срещу друг.

— Ще ти задам няколко въпроса, Малас. Ще искам бързи и точни отговори. Ако не знаеш, казвай „не знам“ и толкова. Ясно ли ти е?

— Да, шефе — напрегнато отговори момчето.

Че се притеснява му личеше, но и не се опитваше да го скрие. Козела беше достатъчно печен разбойник, за да разгадае подобен театър. Запали цигара, намести се удобно, изчака да доставят поръчката и попита:

— Какво знаеш за Пламен Дишков-Кела?

— Крие се в чужбина — каза Маласа. — Според едни е в Испания, според други — в Чехия. Но е пуснат за общонационално издирване и се крие. Не вярвам да се върне доброволно в България.

— Кой е Илиян Версанов?

— О-о, лудо копеле, шефе, силен, як, див, но попадна под прожекторите и временно е извън играта.

— Оня грък... Таки?

— Джудже комплексар, ходи с гора от охрана. Истинското му име е Христофорос... еба ли му майката, забравих шибаното гръцко име.

Козела махна с ръка:

— Антон Милтенов-Клюна?

— Умна лисица, много опасен и много жесток, но и него го награби правосъдието и дълго време ще е по-нисък от тревата.

— Какво стана с Мето Илиянски?

— Изпари се — ухили се Маласа, но Козела кресна:

— Не дрънкай глупости, лайно! Къде е Мето Илиянски?

Маласа посърна, но знаеше, че е по-добре да не се прави на обиден, отпи от сока и каза:

— Твърдят, че го е повикал „човек на доверието“.

— За такива като Мето, кой може да е „човек на доверието“?

— Никой от групировките. Според някои от софийските „артисти“ е излязъл на среща със самия началник на полицията. Тогава беше генерал Васил Василев. Няма друго обяснение. В него е нямало оръжие пари и телефон. Така обясняват и свалянето на генерала.

— Добре, това е процедурата — каза Козела. — Да я приемем за вероятна. Къде е Мето Илиянски?

— Два дена са го държали в хладилна камера в кланица, после са го нарязали и разхвърляли по пещери и свинарници. Пак ти повтарям, шефе, това се говори в средите.

Козела кимна.

— Синът на Венци Стефанов? — продължи да пита той.

— Малкото Жуле? — възкликна Маласа. — Някой удря сикаджиите отвътре!

— Защо отвътре?

— Защото нарушиха основното правило — каза Маласа.

— А то гласи?...

Малас се изпъна в стола и отговори:

— Това са правила, които ти си създал, генерале. Първото и основно правило гласи: „Противоречията са между нас и сами лично носим последствията. Никой няма право да пипа семействата ни.“ Точно това правило нарушиха с малкото Жуле.

Козела беше научил всичко, което го интересуваше, но не беше свършил с урока, който трябваше да даде.

— Слушай, глупако, — каза той — никога не е съществувало такова правило, камо ли закон, иначе и до ден-дневен синовете ми щяха да бъдат живи и ти нямаше да си унищожил семейството си. А сега ставаш, взимаш колата и тръгваш за Варна. Някъде по пътя ще те спра. Предстои ти още една среща. Довиждане, Малас!

Момчето се изправи и го погледна:

— С кого ми е срещата?

— Не с Памела Андерсън, глупако! — каза Козела. — Изчезвай!

Когато остана сам Козела се прехвърли в ресторанта, изяде една пилешка супа и след час и половина се хвърли в леглото в лесидренската си къща. Всичко го болеше, но болката се преодоляваше. Отегчението и досадата обаче бяха толкова всеобхватни, че го заливаха като река.

Слабо, Козел! каза той сам на себе си. *Ти си под Ниагарския водопад и целият му дебит се стоварва на главата ти.*

— Докладвай, Малас! — каза Козела на другата сутрин.

— Едно на едно, шефе — отговори притесненият младок. — Освиткахме главатаря на „Монте Карло“ във Варна, но се провалихме с Любо Храбреца.

— Повтори! — каза Козела.

Беше се подпрял на един мост и рееше поглед във въздуха. Не беше достатъчно съсредоточен, знаеше, че този разговор вече е опасен.

— Повтарям — каза Маласа. — Този, който пое кикбокса от братя Маркови е в преразход, но Храбреца може да прескочи трапа.

— Слушай, младок — каза Козела. — За мъртвите или добро или нищо, нали знаеш — старо клише. Но сега, без да споменаваш нито твоето, нито моето име, ми обясни, кой по дяволите е тоя Храбрец?

Маласа направи необходимата пауза, преди да продължи.

— Трудно ми е по телефона, но въпреки това ще опитам. Бивш сержант, сол ташак на Стоил Савов. Заедно са работили в УБО и в охраната на Тато. Пратихме му две момчета, но тоя бик май ще оцелее.

— Има ли представа за поръчителите? — попита Козела.

— Надявам се, че не.

— Слушай, лайно! — повиши тон Козела. — Провалихте се със Златко Баретата, за втори провал ми докладваш в момента! Третият ще ти струва главата! Не ти говоря глупости, момче! Забрави тоя телефон. Ако ми трябваш, ще те потърся.

Козела хвърли старата си Моторола в реката, но преди това свали сим картата и я постави в разшит жлеб, в ревера на сакото. После потегли за София. Пътуваше бавно, слушаше Клиф Ричардс. Не бързаше за никъде. Знаеше обаче, че задължително трябваше да проведе още два разговора. Знаеше и друго — че трябва да го направи от стационарен телефон, преди да купи нов мобилен апарат, с какъвто в момента не разполагаше.

Беше два и десет след обед, когато молдовският гражданин Йон Марин влезе в централата на М-тел на булевард „Витоша“ и стана

абонат на фирмата. Ползваше сръбския си паспорт, в който се твърдеше, че фамилието му име е Милетич. Излезе от сградата, нахъса паспорта и разхвърля отделните му страници в боклукчийските кошове, които бяха по пътя. После отново, като Йон Марин се качи в колата и отпраши за Симеоново. Имаше няколко хотела там, които бяха известни и с дискретността си, и с относителното си спокойствие.

Когато се настани и излезе на терасата, извади старата си сим карта и я сложи в телефона. На седмия позив се обади Алкалай:

— Как си, „сабри“? — попита Козела.

— А ти, генерале? Поставил си ми много трудна задача, колега — отговори Алкалай.

— Искам да знаеш няколко неща. Първо, не съм евреин, така че войната с Хамас не е моя война. Второ, не съм националист и нямам нищо против оня рязан фес, който участва в управлението на държавата. Трето, „сабри“, ако бях патриот, щях да остана в България, а както знаеш я напуснах. Знаеш ли какво са казали латинците? — Козела не дочака отговора и продължи: — Уби бене, иби патрия!^[1]

Козела си пое дъх, готвеше се да продължи, когато го спря гласът на Алкалай.

— Козел... пардон, генерале! Предполагам, че съм по-образован човек от теб. И да... знам какво са казали старите римляни, не латинци „Където ми е добре, там е родината ми!“ Но искам да ти кажа още нещо, ще почнем отзад напред. И аз не съм патриот, живея в Русия, както знаеш. Колкото до Доган, той е фатална, национална грешка. Най-силният политик и най-умният политик във вашата структура Иван Костов трябваше да започне с него. Фатална грешка беше, че подцени един подлец, зад който стоят един милиард ислямски фундаменталисти. Това му изяде главата. Понеже си разменяме цитати, генерале, и аз ще ти кажа един. „Най-добрият враг е мъртвият“. Това е по втория ти аргумент. А третият — какво значи да си евреин? Исус Христос е бил евреин, Мойсей е бил евреин, да не говорим за Соломон. А самият пророк Мохамед, е праправнук на Хам, също евреин. Толкова с лекцията! Много добре знам, че не е тази причината да ми се обадиш. Какво ти трябва?

— Информация — каза Козела.

— Свържи се с Барона! — отговори Алкалай. — Всичко, което искаш и е възможно да получиш, ще ти го предостави той. Другото е

твоя работа, колега. Шалом!

„Dead line“ така завършваше романа „Горки парк“ така завърши и разговора му със „сабри“. Козела се опита да го набере повторно, но линията не отговаряше.

На другия ден по обед Козела слезе в София и с ръце в джобовете и с цигара в уста влезе в бара на хотел „Шератон“. Не знаеше защо го прави, знаеше обаче едно правило от дългогодишната си практика. Най-доброто скривалище е най-откритото. Седна, поръча вестници, кафе, минерална вода и започна да ги прехвърля отгоре-отгоре, после неволно чу разговор между две от сервитьорките:

— Всички депутати са в „Радисън сас“. Това Народно събрание ни ебава майката!

Бинго! помисли той, плати и излезе. Извървя отново пеша булеварда и след триста метра влезе в хотела, който беше „визави“. Тука наистина беше и много по-шумно, и като че ли по-тържествено. Преобладаваха мъжете с казионни костюми, които им стояха зле и, общо взето, не беше място за редовия гражданин. Козела обаче не беше редови. Той беше бомба със закъснител, но хората тука не го знаеха. Не намери празна маса, затова седна на бара и този път си поръча водка. Беше дванайсет и трийсет на обед. Поръчката беше направена на английски, той самият си беше направил труда да прилича на чужденец на средна възраст и, общо взето, никой не му обръщаше внимание. Козела беше любопитен човек и наблюдаваше внимателно Народното събрание, когато имаше такава възможност. Затова бързо разпозна някои от лицата, които седяха по масите на заведението. В един момент обаче шумът стихна, като че ли някой намали потенциометъра на радиото и той се обърна към изхода на заведението. През слънчевите си очила разпозна Ахмед Доган, обкръжението му и охраната.

Водачът на ислямизма, както той го наричаше мислено, имаше запазена маса. Седна с двама-трима от колегите си, гардовете се разпръснаха по ъглите на салона и като че ли атмосферата се възстанови. Само привидно обаче. Петдесет на сто от погледите бяха вторачени в него.

Този недорасъл спахия е предводител на един милион турци в България. Тука ще ти бъде гроба, помисли Козела. Отпи глътка водка, запали цигара и набра Маласа.

— Ела в София, моето момче, с Жорко ловджията! Днес е четвъртък, във вторник на обед ще се срещнем на Централна гара, — след което изключи телефона.

С периферното си зрение, допивайки водката си Козела огледа този сравнително млад мъж, а може би негов връстник, който претендираше, че е бащата на етническия мир в страната. Страшно много апломб и високомерие лъхаха от тази привидно невзрачна мутра и това карикатурно тяло. И въпреки това тишината беше достатъчно мощна, за да чуят от съседните маси какво се говори при тях. Но не се чуваше нищо. Ахмед Доган имаше и дефект в говора, и конспиративния навик да говори така, че никой да не го чува.

Нямам намерение да пея с теб в един хор! помисли Козела вътрешно развеселен, плати си водката, запали цигара и нехайно напусна заведението.

[1] „Където ми е най-добре, там ми е родината!“ ↑

V

Времето не стигаше за нищо и въпреки това Козела си позволи един лукс. Излетя през Москва за Атина и оттам взе ферибота за Мегало Кастро. Беше три и половина сутринта, когато се прибра. Къщата спеше. Козела излезе под кедрите в двора, запали цигара и се заслуша в шепнещите гласове на острова. Беше тихо, почти мъртво. Тук-там се чуваше прибоя или поне си внушаваше, че го чува. Понякога в далечината се обаждаха сирените на акостиращи или заминаващи кораби.

Това беше домът му. Тук искаше да умре или поне да доживее дните си. А имаше само няколко часа на разположение. Готвеше се да остави бележка на жена си, когато тя се появи на входа на патийото. Нямаше и намек на сънливост по лицето ѝ. *Дали не ме е чакала през цялото това време?* помисли Козела, но каза:

— Здравей, Флора!

— Добре дошъл, Йон! — пресипнало отговори жена му. — Защо се промъкваш като крадец в собствената си къща?

Козела се усмихна вътрешно. Да, наистина, поведението му беше на крадец. Той, кошмарният убиец, можеше да бъде всичко само не и някакъв жалък крадец. Не и той!

— Няма време, Флора — каза Козела. — Дойдох да видя как сте и тръгвам обратно. Не ме питай кога ще се върна.

Флора седна срещу него, запали от цигарите му и вдигна мастилените си очи.

— Имаш ли време за една водка, Йон?

— Не — каза той. — Фериботът е след четиридесет и пет минути.

— Нужда от нещо? — срещна отново питащия поглед на Флора.

— Не, скъпа!... Имам нужда от време.

— От мене го имаш, Йон — кротко отговори молдовката.

— Знам — Козела стана, загаси фаса, целуна я по косата и тръгна.

— Йон?... — прошепна Флора.

— Слушам те.

— Да те чакам ли? — спокойно попита тя.

— Въпрос на избор, скъпа! И на време! Моят избор сте вие, но времето не ми принадлежи! — после се обърна и напусна двора на къщата, която беше създал с чувството, че е последното убежище в живота му.

Беше девет и половина сутринта, когато събуди Влад Аберман.

— Играта загрубява, момченце! — каза Козела. — Ще трябва да се увеличат количествата.

— Имам ново ноу-хау, генерале — каза младокът. — Но и нова цена!

— Ти, че си евреин знам, Аберман. Но аз не съм арабин и затова всякакви пазарлъци с мен са безсмислени.

— Не става дума за пари — спокойно отговори Аберман.

— За какво, по дяволите? За слава ли? — иронично попита Козела.

— Не-е, генерале. За свобода и доверие.

— Не разбирам! — каза Козела и наистина не разбираше.

— Знам — чу гласът на младока — купи или наеми пет магазина за сувенири в София, след което ще проведем търговската част на разговора. Картофеното ноу-хау се изтърка. Трябва нов подход или и двамата трябва да излизаме в пенсия.

— Ще видя какво мога да направя — каза Козела и изключи апарата.

Влизаше в София. *Какво ли се върти в главата на този млад гений?* си мислеше разсеяно той, докато навлизаше в града. Предстоеше му среща със снайпериста Абу Тадж, а като че ли това беше най-важното нещо, което трябваше да свърши.

Беше девет и половина сутринта, когато на масата му поискаха да седнат две жени. Едната беше на видима възраст около седемдесет години, другата, приблизително четиридесет и пет. Пиеше кафе на гарата и чакаше сигнала на фон Веер. Беше струпал една пачка ежедневници и ги прехвърляше разсеяно, търсейки да спре погледа си някъде. И тогава наистина попадна на една фрапираща информация.

Армията на Махди беше обезглавила едно двайсет и петгодишно американско момче, като наказателна мярка за изтезанията на иракските терористи, попаднали в лапите на съюзниците. Козела се вторачи в тази информация и я изчете цялата. Показваха снимка на маскираните екзекутори, на момчето, което спокойно очаква съдбата си, без реално да подозира какво го чака, интервюто с баща му. Изказвания на ислямски фундаменталисти, възхитени от бързата реакция на Муктада ас Садр. Това не беше киноекшън, а грубата реалност на войната, и без да влиза в емоционални подробности и да си променя химията, Козела знаеше, че това предстои и не беше нито кой знае колко изненадан, нито шокиран. Беше просто отвратен, но нямаше с кого да го сподели или поне така си мислеше, когато чу любезен женски глас:

— Така е, господин генерал, войната е безмилостна!

Козела отмести поглед от вестника и се взря в по-младата жена. Беше слаба, грозновата и дългоноса жена на средна възраст със силни диоптри на очилата. С умен и спокоен поглед.

— Коя сте вие? — попита той.

— Аз не съм тази, аз съм ТЕ — отговори кротко жената. — И вие имате среща с мен.

— Дамата с вас? — неопределено попита Козела, колкото да чуе гласа си.

— Не се безпокойте, генерале! — продължи да отговаря жената. — И Голда Мейр беше възрастна жена, и Бен Гурион не беше в младежка възраст, но върнаха Ханаан на собствениците ѝ.

Жената се пресегна и извади един плик от чантата си. Беше жълт, въсячен, старовремски.

— Вътре няма нищо, генерале! Нещо повече! Въсячното фолио на плика не позволява оставянето на пръстови отпечатьци. Приберете този плик, ще ви кажа с какво да го напълните.

— Вие? — попита Козела.

— Да, аз, Козел! — отговори жената. — Аз командвам парада до нова заповед!

Козела вече знаеше достатъчно, знаеше и повече. От него се искаше Аберман и Абу Тадж. С единия щеше да се справи. Другият щеше да го държи като разменна монета, докато свободата му не

гарантираше личният му живот и спокойствието на семейството му. Но за какво му беше този плик по дяволите?

— Вижте, мадам — каза той. — Гледал съм какви ли не филми, кои по-лоши, кои по-добри. Такива като мен винаги играят лошата роля. Или стават убийци, или стават предатели, уважаема госпожо. За да не стигаме до там, помолете възрастната дама да се разходи до тоалетната и ми кажете какво искате от мен?

Жената прибра чантата си, увеси я на облегалката на стола, отпи глътка кафе и се взря с късогледите си воднисти очи в него.

— Тази жена, както я наричате вие, генерале, командва парада. Няма „сабри“ в Москва, в Ню Йорк или Холивуд, които да не ядат от ръката ѝ. По стечение на обстоятелствата тя е моя майка. По още едно стечение на обстоятелствата някога е била учителка по български език в родината си. Обстоятелствата обаче ѝ дават правото да говори, когато намери за добре. Ние с вас говорим, когато трябва, генерале.

Козела започна да се отегчава. Не един път беше плашен в живота си, многократно стрелян, убиван. Две безпомощни жени не можеха да му вдигнат адреналина, още повече, че гледаше на себе си като на мъртвец.

— Вижте сега, уважаема госпожо — започна той. — Аз съм тук по работа, а вие?

— Нашата работа е съвместна, генерале — продължи да отговаря жената. — Барон Йохан фон Веер е мой син и внук на мълчаливата дама.

Ставаше сериозно, Козела го почувства с кожата си. Така подреден пъзела, значеше, че Мосад е навсякъде и, че няма никакъв шанс да се измъкне от кафенето на гарата жив, ако откаже съдействие. Козела се облегна на стола, огледа се, не видя нищо подозрително и отново се обърна към по-младата жена:

— Няма да ви питам как се казвате, мадам. Знам, че е без значение какво име ще ми кажете. Искам обаче да ви кажа параметрите, в които мога да участвам, и зоната, която няма да напускам. От гледна точка на институциите, аз съм отдавна мъртъв. Биологически обаче, както виждате — не. Ще ви кажа нещо повече. Имах глупостта да създам семейство и да им внуша, че съм годен да ги защитавам. Това е моята наивност, госпожо. Вашата е, че можете да ме

употребите за чужда кауза. Аз съм наемник и работя само и единствено за пари.

— Точно така, Козел — обади се старата дама.

Имаше перфектната артикулация на драматична актриса. Изговаряше всяка дума и буква като човек, минал през школовката на художественото слово.

— Да приемем вашата логика. Вие току-що прочетохте една статия. Какво мислите по този въпрос?

— Мисля, че е отвратително — спонтанно отговори Козела. — Аз, ако трябва да убия някой, няма да еректирам от агония за него.

Възрастната дама кимна:

— Именно за това сте тука, господин Козел. Уверявам ви, че вашето отстраняване не е по-трудно от поливането на едно дърво в пустинята. Но е безсмислено, млади приятелю, а нашият народ не извършва безсмислени дела, колкото и историята му да твърди обратното. Всичко, което сме преживяли, е изстрадано и обмисляно и никакви празни движения не са ни присъщи.

— Тогава защо е този празен плик? — попита Козела.

Възрастната дама, която все повече започваше да му прилича на Голда Мейр, макар добре да знаеше, че бившата министър-председателка на Израел е мъртва вече двацет години, се усмихна с ъгъла на устата си и каза кротко:

— Този плик е временно празен. В него ти, приятелю, ще сложиш рапорта си. А какъв е рапорта ти — знаеш добре. Пази Володя Аберман. Докато е жив и е живо ноу-хауто му, жив си и ти. След което, не отговарям нито за теб, нито за семейството ти. Справи се с Абу Тадж и концентрирай вниманието си върху основния подлец на Балканите — татарина Ахмед Доган и компанията му. Ние в Синайската пустиня се справяме по-лесно с враговете си, защото не кокетираме с тях, Козел. Обърни внимание на Йохан и иди застреляй Абу Тадж! След което аз лично ще те покана на „барши“. Знаеш ли какво е това?

— Не — каза Козела и наистина не знаеше.

— Един ден ще научиш, приятелю, — каза старата дама и се надигна от стола. — Покани ли те еврейин на „барши“ да знаеш, че той те е приел в семейството си и ти си негов кръвен брат, генерале! Надявам се, че ще платиш сметката?

Козела остана загледан зад тях. Жените напуснаха заведението, взеха елеватора, излязоха от зрителното му поле.

Къде по дяволите е Мосад? мислеше той. *Къде е охраната?* А че има охрана за миг не се съмняваше.

Козела остана за дълго време замислен над празното си кафе. Всичко беше бивше в тая държава — комунизъм, нежна революция, от Жан Виденов до Софийански. Всички бяха мъртви кучета. Две неща обаче бяха вечни — интересът и агресията. Интересът беше приоритет на евреите, агресията — на ислямския свят.

Преди да изляза пред тази шибана гара, трябва да избира на чия страна съм! помисли Козела, преди да пхне празния восъчен плик в джоба си. Изкачвайки се на елеватора направи още нещо — обади се на Маласа:

— Пращай ми Гошо Французина! Имаме трофей за него.

Отче наш, ти, който си на небето, да се свети името ти, да бъде волята ти, да дойде Царството ти, както на небето, така и на земята! Благодаря ти за хляба, който ми даваш... Но понеже ти никакъв хляб не ми даваш, а аз сам си го взимам, я си стой там сред облаците и си ебавай майката!

Какви ли не глупости не минаха през главата на Козела, докато чакаше Абу Тадж да се появи в окуляра му. Детството му, служебната и бандитска му биография, всичко мина като на кинолента. Минаваше час, два, а шибаният арабин го нямаше. Нямаше го и Гошо Французина. Ако беше там, където трябва да е, пердето в хотелската му стая щеше да е спуснато. А то не беше. Гаранция, че това младо лайно Малас не си е свършило работата. Беше късно да предприеме каквито и да е било допълнителни мерки, затова трябваше да свърши сам това, което отдавна беше чужда работа. Снайперът беше в ръцете му, но очите му сълзяха. Всеки повей на вятъра предизвикваше хрема, която той попиваше ту с единия, ту с другия ръкав на коженото си, твърдо като керемиди, яке.

Не си на тази възраст, ебалник! мислеше той, знаейки, че всякакви разсъждения са безсмислени. Абу Тадж трябваше да бъде мъртъв и това беше негова грижа. Всичко останало бяха тъпи хленчения на оплаквачки.

Петнайсетина минути по-късно Абу Тадж се зададе наистина. Първо се появиха три-четири жени с вид на манекенки. Огледаха коридора и повикаха асансьора, след това се появи и охраната. Бяха двама мъже на видима възраст около трийсет години, които по-скоро приличаха на чиновници, отколкото на платени стрелци. Асансьорът беше задържан, в коридора светеше, всичко беше като на длан. Тогава се зададе и делегацията. Татарлъ, Лютви, Еюп, няколко жени, след което един мъж с вид на трикрилен гардероб, а зад него се промъкваше лукавата плешива физиономия на Доган.

Абу Тадж беше някой от тях, но кой, по дяволите? Козела вдигна карабината, намести окуляра и се загледа. Ни един от мъжете в тази група не беше целта му. *Къде, по дяволите, е това ислямско лайно?* с нарастващо раздразнение помисли той, когато го видя да се задава. Най-неочаквано вратата срещу асансьора се отвори. Някакъв мъж, по-скоро сянка, пресече коридора, шмугна се вътре, след което го последваха и останалите. Пусията беше провалена. Сега вече всички бяха в ресторанта и Козела нямаше повече работа в наетата под фалшиво име стая. Прикрепи карабината за матрака и излезе в коридора. Нямаше представа какво ще предприеме. Телефонът му беше изключен, не беше въоръжен. В крайна сметка, каква заплаха можеше да представлява един мъж на средна възраст, който не си вади ръцете от джобовете. Или, ако го направи, то е, за да си запали цигара.

Козела слезе по стъпалата на хотела и влезе в ресторанта.

— Имате ли запазена маса, господине? — запита оберът.

— Не — каза той. — Необходимо ли е?

— Не е — учтиво отговори началникът на персонала. — Да ви предложи маса?

— Гладен съм — каза Козела — и не бързам. Сто грама „Смирноф“, минерална вода и менюто, моля!

Заведението беше полупразно, но в дъното имаше една махагонова врата, зад която най-вероятно беше стаята за VIP гости. Козела седна с гръб към целта си и се замисли. *Прости, отче наш, ако те обидих! Взимам си думите назад. Дай ми някаква идея, да му еба майката! Няма цял живот да го преследвам този шибан, резан фес!* VIP залата беше зад гърба му, но вратата на кухнята беше пред очите му. Оттам тръгваха сервиетните колички, оттам се изнасяха поръчките, а това може би беше и единствения начин за отстъпление.

Нямам шанс! Козела отпи от блудкавата водка, убеден, че е време да се откаже, когато в ресторанта влязоха нови гости. Шумно прекосиха салона и потънаха във ВИПа.

Мой ред е! Козела се изправи. *С бога напред, Господи, а после ще коментираме кой дава хляба, кой сиренето!*

— Обер... — каза той. — Донесете ми водката в залата!

— Коя зала, господине? — любезно попита сервитьорът.

— Банкетната, разбира се — каза Козела.

— Но...

— Няма, но... — отговори Козела — Чакат ме отдавна.

Но вместо да тръгне към залата излезе от заведението, заобиколи хотела. Отникъде нямаше достъп до прозорец, още по-малко до такъв, който да му върши работа. Излезе пред хотела и включи апарата.

— Малас?

— Чакай, шефе! — каза момчето. — На пусия съм.

Пет-шест секунди по-късно изстреля изстрел. Какво беше станало, по дяволите? Козела се качи в колата и отпраши. Нещо не беше в ред, но не тази вечер щеше да разбере точно. На другата сутрин вестниците бяха пълни със снимки на разстреляния доктор по международно право Надир Бен Надир. Единствената евентуална надежда на българите в Либия.

Маласа беше извършил нещо повече от престъпление. Той беше допуснал грешка.

Беше тринайсети, когато Козела разпусна отбора за една седмица и предупреди фон Веер, че си взима отпуската.

Трябва да си събере акъла и да реша какво да правя! мислеше той, докато пътуваше към Лесидрен. От една сергия на с. Български извор накупи всички вестници и списания. Хапна в едно крайпътно капанче и се прибра в къщата си. Май беше дъждовен, студен и много повече приличаше на края на октомври, отколкото на начало на лято.

Козела се прибра в къщи, включи бойлера, напали камината, зави се с едно родопско одеяло и заспа. Събуди се плувнал в пот. Къщата беше затворена и гореща, въздухът наситен с борина. Разтвори прозорците, взе душ и се върна отново пред камината.

По телевизията показваха едни новини, радиото повтаряше същите, вестниците ги потретваха. В крайна сметка се налагаше един извод. Държавата беше в колапс, пенсионерите умираха от глад, а правителството издържаше военни контингенти по света. Здравеопазването беше в катастрофална криза, а цялото общество се занимаваше с някакъв процес в Либия, въпреки че всички знаеха, че и съдията, и прокурора, и общественото мнение има едно-единствено име и то се нарича Кадафи. Политическите структури се раздираха от омраза. Сини срещу червени, червени срещу демократи и всички заедно срещу жълти, или царисти. Кой печелеше от всичко това? Само и единствено бандите, които работеха на тъмно и имаха истинска аванта от държавния хаос. *Не, това не е държава!* каза полугласно Козела.

Стана и отвори фризерите си. Бяха пълни с месо и с пиене, но само втората част от асортимента го интересуваше. Той си наля поредната, кой знае коя хилядна, водка и отново се върна пред камината.

Маласа беше избрал погрешния дивеч, но вината не беше само негова. Козела добре знаеше какъв риск е поел младока и каква потеря е вдигната по петите му. *Ще отложи наказанието!* помисли той по-скоро от досада и умора, отколкото от липса на някаква решителност.

Абу Тадж не му беше никакъв, не му беше причинил зло и той не му желаше смъртта. Това беше християнската доктрина, която нямаше нищо общо с реалната, а реалната твърдеше точно обратното. Абу Тадж ми е пречка, която трябва да отстраня на всяка цена, ако искам да запазя мира в дома си и главата си на раменете. Този сблъсък на противоречия му беше известен от началото на полицейската му кариера. Беше станал полицай от немотия, презирайки властта на пагона. После беше станал гангстер от алчност, презирайки тези, които му плащат и тези, по които стреля. И резултатът дойде сам — пълна, тягостна, космическа самота.

Прави бяха тези, които твърдяха, че няма бивш полицай, бивш негър, бивша курва. Козела беше всичко, взети заедно. И тогава като че ли го удари електрически ток: Негър, по дяволите! Това беше единственият начин да се добере до Абу Тадж.

Негър, разбира се!

Козела загаси камината, облече се и тръгна към София. *Аз трябва да се превърна в стар, грохнал Нелсън Мандела и да си оставя шибаните кокали в свещената ти земя, Господи!* После запали колата и потегли.

На Орлов мост Козела спря колата, купи вестници и по инерция сви в малките улички, които бяха близо до дребните интереси на бандитите. Трябваша му две неща спешно. Гримьорско ателие и място за отдих. Имаше възможност да си ги позволи и двете, но трябваше да се справи с любопитството. А това шибано любопитство, кой знае защо, като че ли беше най-главния двигател на човечеството. По-силен от глада и любовта към семейството, по дяволите!

Козела седна в едно кафене по диагонала на телевизията. Поръча си кафе, минерална вода и измъкна свитъка вестници от джоба на самото си. Щеше да чете обяви и всъщност за това беше изкупил пресата. Но не бързаше за никъде, беше си дал едноседмична почивка. Беше разпуснал и отбора, а и беше прикрил следите си от Мосад. Поне така се надяваше. Козела разгърна вестник „Труд“ по инерция — просто това беше вестникът, който стоеше най-отгоре. Прехвърли разсеяно страниците, докато попадна на едно заглавие, което привлече погледа му. С големи букви на син фон пишеше „Ислямски фашизъм“. Това беше интервю с някакъв българин, американски политолог на име Алекс Алексиев. Името не му говореше нищо, лицето още по-малко, но Козела се зачете. На въпроса за ислямския екстремизъм Алексиев отговаряше със смелостта на картечар. Козела се зачете подробно и прочете интервюто три пъти. Този умен и смел българин не се свенеше да бърка дълбоко в раната, още повече той проследяваше генезиса на ислямския екстремизъм и не го различаваше по нищо от фашизма, болшевишкия комунизъм или която и да е било друга доктрина на насилничество. На въпроса как се е появил този феномен или чума, наречен ислямски екстремизъм, и има ли връзка с религията, Алексиев отговаряше: „Тънка, това е като с болестта. Дори човек да се справи със симптомите, не бива да подценява причинителите.“ Ислямо-фашизмът както го наричаше той, е тоталитарна идеология, която осъжда на смърт всички друговеци, били те християни или юдеи, т.е. т.нар. неверници. Разбира се, че това е деформация на Корана, но и Светата инквизиция деформира християнството и проля потоци от кръв в името на правата вяра. Нравствено мюсюлманите са в седми

век, летоброенето при тях започва от времето на Абдул Уахаб, който е основоположник на уахабизма. През 1744 г. султанът на Арабия се съюзява с него и провъзгласява принципа „такфир“, което преведено значи, че всеки мюсюлманин може да обвини друг в безверие. Разбира се, това противоречи на Корана, но не и на войнстващата доктрина. Целта е проста — власт, ислямо-фашизъм, макар че тези понятия се появяват по-късно, едва през двайсети век, когато изгряват звездите на фанатици като Хасан ал Банна, Абдул ал Маудуди, Мохамед Кутуб, Абдула Азам. Те основават Мюсюлманското братство през 1928 г., след което идват парите и от бедни бедуини, тези ислямо-фашисти се превръщат в притежатели на над сто милиарда долара годишно. Само шестстотин милиона долара от тях те похарчиха за подпалване на огнища на Балканите, Босна, Косово, Македония. Вижте само колко джамии построиха в България. Това са войнстващи групировки, които се крият зад международните фондации „Ал Харамайн“ и „Ал Тайбах“ и всичко това е война срещу западните цивилизации. На края на интервюто, журналистът е задал още един въпрос: „Как бихте познали, че екстремистите действат и в България?“ „По най-простия начин, — отговаря този умен мъж. — Български мюсюлманчета се изпращат в Мека и Медина, обучават се и се връщат като воини и врагове на фатерланда си. Всичко, което не е ислямо-фашизъм, подлежи на унищожение. А това са християнският свят и юдаизмът. Който си въобразява друго е или глупак, или наивник.“

Козела се замисли дълго над тази статия интервю. Без да си дава сметка, той знаеше почти всичко това. Друга работа е, че нито се беше старал, нито имаше за цел да направи подобен анализ.

Хората на Мосад като че ли бяха прави. Тази напаст или трябваше да бъде изкоренена, опожарена с напалм или планетата щеше да пламне от него.

Ти си наивник, Козел! помисли той разсеяно. Не си приписвай чужди каузи!

И заедно с тези мисли и интервюто не му излизаше от съзнанието. Да, така беше. Пет милиона евреи, обкръжени от сто милиона араби. Схватката изглеждаше непосилна. Фигуративно казано, това би било борба между един борец по сумо и едно новородено бебе. Но фактите говореха друго. Държавата вреше и кипеше от истерични вопли. Гинеха мъже в Ирак, съдеха медицински

персонал в Либия, давеха се деца в реките на Черна гора и за всичко това се търсеше виновен.

Някой трябваше да бъде виновен! Кой беше виновен за Потопа, по дяволите? А за стогодишната война? А за Втората световна? А за Тунгуския метеорит? Козела поиска второ кафе и отново препрочете интервюто. Той вече имаше повече аргументи за общуването си с фон Веер и възрастната дама и повече основания за търговия. Вече знаеше основни имена и понятия, които щяха да му свършат важна работа, когато застане очи в очи с Мосад.

Аз няма да съм наемник, ще се опитам да играя сътрудник! помисли той и включи апарата.

— Йохан... — каза той, когато чу гласът на фалшивия барон. — Аз съм в едно кафене на ъгъла на Сан Стефано и Шейново. Сам съм. Ако искате, можем да се видим веднага. Мога да ви изчакам тук, а може да се срещнем и другаде. Но вече имам какво да ви кажа.

— Как се казва кафенето? — попита фон Веер.

— Не знам — отговори Козела, — но е единствено по диагонала на телевизията. Отсреща е старата бирена фабрика.

— Чакай там! — каза младият офицер на Мосад. — Някой ще дойде при теб.

Козела прочете за трети път един от пасажите на интервюто. Умен и прозорлив мъж беше този Алекс Алексиев. За съжаление такива като него избираха да живеят далече от тази кочина, наречена България.

Трийсет минути по-късно в заведението влезе Бенина Аберман. Предизвикателна като проститутка, но със злия поглед на невестулка, готова всеки миг да прегризе гърлото на жертвата си.

VI

По времето на Васил Илиев, в зората на бандитизма, когато започнаха да се реконструират, бандите предприеха един на пръв поглед хуманитарен, а всъщност решаващ ход. *Ние воюваме, имаме противоречия, но ги уреждаме помежду си. Никой, под никакъв претекст не е отговорен за нашето поведение, още по-малко семействата. Жени и деца, бащи и майки — това са нашите „свещени крави“ и каквито и спорове да решаваме помежду си, никога и нищо от войната няма да рефлектира върху семействата ни.*

Десет години мутрите спазваха това правило, но го нарушиха. „Старите артисти“, които бяха подписали тази конвенция, бяха или мъртви, или грохнали от войни или „бели якички“, а „новите вълци“, които налитаха в джунглата, не се съобразяваха със създадените правила. Изчезна синът на Венци Жулето, генерално нарушение на първото правило. Той плати през главата на МВР — второ нарушение на правилото, и въпреки това младите вълци убиха сина му.

Престъпността излезе извън всякакъв контрол, а Козела, който се изживяваше ту като участник в процеса, ту като наблюдател, ту като опонент, знаеше, че предстои кървава баня.

Преди да се срещне с младата еврейка, той беше говорил с Маласа, беше му задал въпроса ребром:

— Къде е младото Жуле?

— Не знам — беше неувереният отговор на младока.

— Колко време ти трябва да разбереш?

— Не знам, шефе — каза Маласа, — а и да разбере, за какво ти е да знаеш?

Тогава младият келеш си позволи лукса да изтресе библиейската фраза:

— „Който трупа познание, трупа печалба“, г-н генерал.

Ако беше пред очите ми щях да го пребия! помисли Козела, но на глас каза:

— Искам да знам точно какво се е случило с Жулето и кои са пипали там.

След известно мълчание Маласа каза:

— Следите водят към Гърция, г-н генерал! Тони Пелтека, Гяволето, Борчо, Ампеца...

— Но те до един са мъртви, — каза Козела.

— Че са мъртви — мъртви са — каза Маласа, — но никой от тях не доживя до преклонна старост. И още нещо, г-н генерал. Защо едва в днешната преса започва да се говори за братя Георги и Любен Пехливанови и за Пеппи Амигос?

— Защо? — попита Козела.

— Отговорът е в Доган и ти го знаеш по-добре от мене, шефе. Отново гепиха осемдесет килограма кокаин българска пратка. Този път инжектиран в банани и пак в Колумбия, и пак Меделин.

Това е ноу-хауто на Аберман! помисли Козела, слушайки думите на младия бандит, но знаеше, че това не е негова работа. Юдейският гений беше под негов контрол, но някой друг се беше добрал до ноу-хауто. И точно това беше въпросът, който той зададе на Бенина Аберман:

— Слушайте ме внимателно, уважаема, прелестна госпожице! Някой ползва уменията на вашия братовчед! Кой? Ако искате да водим сериозен разговор, първо ще ми отговорите на този въпрос?

Наглите очи на тази невестулка посърнаха.

— Честна дума, г-н Козел, очаквах, че вие знаете отговора!

Козела повика сервитьора, поръча чаша бяло вино за нея, водка за себе си, имитира, че отива до тоалетната и набра Хакел:

— Джон! — каза той, когато чу гласа му. — Коя е фондацията, която строи джамии из Балканския полуостров? Къде ѝ е седалището, и кой е формалният ѝ председател? Отговорът ми трябва след десет минути! — и изключи.

Завъртя се във фоайето и се върна на масата.

— Г-н Козел... — каза Бенина. — Докога ще играем тази детска игра на криеница?

— Докато е необходимо, скъпа! — колкото можеше подобронамерено каза Козела. — Виждаш, светът ври и кипи, вие се мъчите да оцелеете! Вие, евреите имам предвид, но аз, българският

селянин, имам не по-малко основание от вас да живея. Така че каквото е добре за Мойсей, невинаги е добре за планината!

— Не ви разбирам! — каза Бенина.

— Не съм очаквал друго — отговори Козела. — Правите усилия да направите вашите врагове мои. Честна дума, моето момиче, аз от врагове нужда нямам. Имам ги достатъчно, но ако се потвърди едно мое подозрение, ще се принудя да играя „храст“ във вашата пиеса.

— И кога ще стане това? — попита нахално Бенина Аберман.

— Преди да си допиеш виното — отговори Козела.

Иззвъня телефона. Хакел — съобщението беше: „Арафат, Хюсеин, Кадафи — борд на директори, Бен Сауд — президент, фондация «Лорънс», седалище Сана — Йемен.“

Оттук нататък всичко му беше ясно, включително ролята на Ал Кайда и лидера ѝ в сянка. Да, щеше да се води война, а нашите тъпацы с по един пищов на задниците, не схващаха истинската заплаха.

Козела запали цигара, отпи от водката, погледна младия дамски хищник и каза кротко:

— Слушай сега, моето момиче, предай на възрастната лейди, че съм готов да ѝ сътруднича! Ще ви предам ноу-хаута и всичко свързано с Пътя на коприната. Заплахата е по-сериозна, отколкото си мислех и намесата ѝ намирам за уместна. Приемам Йохан фон Веер за парламентър или посредник, но ти стой далеч. От тебе лъха на агресия, а това в нашата работа е вредно. Ще ти кажа и още нещо. Братовчед ти иска да се срещне с тебе, но го е страх за живота си. Един ден, ако се разсеят тези подозрения, аз ще ви уредя тази среща. Това е всичко! Кажи на възрастната лейди, че центърът е в Сана и го контролира Кадафи. Разбира се, има филиал и в България. Оставям на твоята интелигентност да прецениш кой дърпа конците на Балканския полуостров. С това, моето момиче, деловата част приключи! — Козела се опита да се усмихне, но това беше значително повече злоеща гримаса, отколкото прилив на добро настроение.

— Ако имаш време, каня те на обяд, ако нямаш тръгвай по пътя си, но знай: тепърва предстоят реки от кръв и тогава древната Маас ще ни се стори рога на изобилието! Наздраве!

— Наздраве, Козел! — каза Бенина. — И аз имам какво да ти кажа. Чакат ни в дневния бар.

Козела знаеше всичко за дегизировката. Кой ли българин не знаеше от поезията на Вазов, за Дякона Левски, превъплътил се от въглищар до Апостол, от спяхия до чокой. Но когато сега застана очи в очи с тази жена, която при първата им среща му заприлича на грохнала баба — нещо средно между Цола Драгойчева и Голда Мейр, видя срещу себе си дама, по-красива от Кетрин Хепбърн и с по-зли очи от анаконда.

— Седни, приятелю! — с напевен, американизиран български каза тя.

Козела се подчини машинално и изгледа Бенина Аберман как напусна заведението. В дневния бар бяха останали само те двамата и някакъв разсеян пъпчив младок, който решаваше кръстословици.

— Как да се обръщам към вас? — попита жената.

— Зависи какво знаете за мен! — отговори той.

— О, всичко, г-н генерал! — каза тя.

— Тогава изберете вие формата!

— Добре, Йон! — това беше изключителна заплаха. Това беше пълно доказателство, че тази анаконда чете в душата му като в Светото писание. — Аз не пия алкохол, но това не ми пречи да си поръчате водка и да се отпуснете, колега. Минимум един час ни е необходим.

Козела се облегна на стола. *Прежалих ли се?* помисли той, но имаше нещо намирисващо на покер в тази среща и това го държеше нащрек.

— Добре, аз съм Йон, а вие? — попита той.

— Йоана... — отговори кротко жената. — Отпуснете се, колега! Уверявам ви, че не ви мисля злото. Ще ви кажа повече. Аз пазя жена ви и сина й на Крит и всичко свързано с дейността ви.

Всичко беше повече от достоверно и Козела нямаше нужда от повече доказателства. Едно нещо обаче се губеше в пъзела и той не можеше да не зададе въпроса:

— Защо? — попита той.

На глупав въпрос, глупав отговор! Но на точен — или откровение, или куршум!

Тогава „Кетрин Хепбърн“, която се представяше като Йоана, му отговори:

— Г-н генерал, ти си трагична фигура! Герой от антична пиеса на Еврипид... Ти си крал Лир, приятелю, но и ние не сме цветята на любовта! Ти искаш да оцелеем, ние — също! Ти държиш лезвие в пазвата си, но ще го употребим ние! Ти имаш нужда от чадър, но нямаш! Ние имаме — просто търговия! Слушай, Козел! — жената се надвеси над масата и го изгледа остро със сивите си очи. — Предстоят две събития. Лисабон и Атина. Всички терористи на света се подготвят за тези панаири на суетата. Ние трябва да сме готови преди това или мъртви. Ние няма да умрем, Козел, но вие — да! Измряха илири, елини, коринтци, дорийци, йонийци, македони, траки, но не и юдеи! Помогни ми, да ти помогна и аз! Погали ме с едната ръка, за да те прегърна с двете!

Козела повика персонала. Трябваше му много време, за да предизвика вниманието на пъпчивия барман, който решаваше кръстословицата. Затова отиде и сам си поръча водка. Поръча обаче две. Вървя бавно след бармана, докато стигнаха до масата.

— Ще изпиете ли една водка с мен, Джоана? — умишлено, глезено каза той.

— Да, генерал Милетиев — отговори тя.

Седяха, мълчаха, изпушиха по една цигара и тогава Козела попита:

— Е, и?

— Отстрани Ахмед Доган, Козел! Тогава можеш да претендираш за един от Билденберг!

VII

Няма нищо по-страшно от ренегата! мислеше Козела, докато преглеждаше пресата. Най-правоверните мюсюлмани бяха бившите християни, наричани ту гьонмета, ту муаджири, ту помаци. Същото беше и в света на оръжието. „Барутът и бензинът влизат в гъза!“ — беше казал някой. Това можеше да се третира като болест, но и като страст. Затова беше толкова трудно да напуснеш фронта. По-лесно беше да минеш от другата страна на фронтовата линия.

В България вреше и кипеше. Някакви нови „артисти“ Клюна, Демби, Таки, Златко Баретата изместваха гангстерите от неговото време и го правеха по най-грубия начин. Джентълменското споразумение отдавна беше минало и отдавна никой не беше застрахован.

Първият боклук, който наруши тази рецепта, беше неговият личен роб, синът на Аса — Любомир Лазов, когото за удобство беше нарекъл Малас. Той беше посегнал на баща си. Щом и отцеубийството влизаше в правилата на играта, защо трябваше да се третира като изненада това, че бандите посягат върху семействата на враговете си. Не, нищо изненадващо нямаше. Просто джунглата беше излязла от контрол.

Козела се справи трудно и със сутрешния си дискомфорт. Горещият душ му усили сърцебиенето, студеният му предизвика треперене сякаш беше на Северния полюс.

Върна се обратно в леглото, зави си с две одеяла и близо час се бори с тръпките на тялото си. После го заляха вълни и плувна в локва пот. За сън не можеше да става и дума. Още по-малко за покой.

Ловец, не забравяй, че си прицел! беше мисълта, която го държеше буден. Не помнеше нито произхода, нито автора ѝ. В един момент вътрешният му срам надделя и скочи от леглото. Съблече се гол и хвърли мокрите дрехи във ваната. *Последни усилия, Иване!* каза той сам на себе си. *Последни усилия, момче! После или мъртъв завинаги, или вечен покой!* Тази мисъл го развесели вътрешно и преди

да влезе в банята, той заяви с патетична гордост сам на себе си: *Това е едно и също, ебалник!*

Дълго време прекара пред огледалото. Завърза си вратовръзката, огледа всички следи, които времето беше нанесло по лицето му и кой знае защо забрави моментната криза. Имаше един стар лаф, който беше свързан с шофирането, от времето на тоталитаризма и гласеше: „Един миг невнимание, и после цял живот мъртъв.“ Тежка, тягостна глупост, неиздържана нито граматично, нито носеща някаква логика, но за Козела това беше послание. Той нямаше право на този миг невнимание.

Преди да слезе в ресторанта отново набра телефона на Маласа:

— Къде си, келеш?

— Близко до теб, генерале!

— Още един път с това обръщение и ще ти завра револвера в гъза, без да му пиля мушката! Знаеш ли какво имам предвид?

— О, да, шефе! — каза Маласа. — На влизане се трае, на излизане страшно боли!

— И така, и така започваш да ставаш мъдрец, младок, поне с информацията как си?

— Поне тази, която те интересува, ми е под ръка. Захарчук удря едновременно навсякъде. Братя Пехливанови, Златко Баретата, сикаджиите, Клюна, Демби и Таки гърка.

— Защо? — попита Козела.

— Защото някой му е светнал далаверата.

— Каква е далаверата? — продължи да пита Козела.

— Маскиран внос на стаф — без да се замисля отговори младокът.

— Кой?

— Ей сега си еба майката! — каза Маласа след известна пауза. — Не знам дали има жив човек, който може да ти отговори на този въпрос.

— И ти си временно жив, ако не отговориш, подло лайно! — каза тихо Козела.

След известна консултация, която чуваше откъслечно, Козела все пак получи нещо подобно на отговор. Има две версии. Или чрез Уахабитския университет на Ахмед Доган, или чрез Билденбергови през легацията на Щатите.

— Втората част ми е тъмна Индия, шефе.

— Знам — каза Козела. — Искam пълна документация на Имамския факултет поименно, биографично и снимково. Това е твоя грижа, Малас, и твое задължение. И още нещо, кой води войната при тунела на Вакарел?

— О, шефе, и децата знаят, че Таки се опитва да измести Поли Пантев, а Златко Баретата, макар и в сянка, подгрява огъня до червено.

— Дванайсет души са в затвора, Малас. Това е сериозна цифра, младежо!

— Моля те, шефе! — отговори оня нахалник. — Нито един от основните играчи не е в капана.

Козела затвори телефона и слизайки по стълбите на хотела се обади на еврейския вариант на Кетрин Хепбърн.

— Кажете, Йон?

— Как се казваше селището, където се произвеждат имами?

— Това не е разговор за телефон, приятелю! — отговори тя и преди да затвори апарата каза:

— Ще изпия един коктейл „Маргарита“ с вас, след час.

— Имате ли представа къде да ме намерите? — попита Козела, знаейки отговора.

— О, да, приятелю! Ще спазим уговорката!

Какво всъщност се беше случило и какво представляваше ноухауто на Володя Аберман? Имитация или мимикрия на една стока, представяща се за друга. Наблюдавайки природата, младият евреин беше схванал прости правила. Хамелеонът ставаше ту жълт, ту зелен, ту кафяв, ту черен, паунът ту разперваше опашка и блясваше като слънце, ту изчезваше в растителността, камилата имаше цвят на пясък и пр. Природата беше измислила мимикрията, а Володя Аберман — имитацията на природата.

Кокаинът беше дериват на кока, но той можеше да се появи във вид на опаковка, примесен с картофено пюре, във вид на бонбони нестле, в кафе, в какао. Бандитите на Латинска Америка бяха схванали тази проста рецепта и към България бяха потеглили гигантски количества банани, портокали и киви, инжектирани с кокаин. Това

значеше, че ноу-хауто е разкрито и че подходът трябваше да се смени по най-бързия възможен начин.

Докато слушаше Джоана, на Козела му щукна една безумна идея, която можеше да сподели само с един-единствен човек.

— Ще ме извините ли, мадам? — каза той — Все пак съм мъж на средна възраст...

Но още по пътя към тоалетната набра телефона, който му трябваше.

— Сине Авраамов, — каза той. — Ноу-хауто е разкрито. Има ли начин да се смеси с бензин?

Не беше стигнал до тоалетната, когато чу отговора:

— Бензинът не подлежи на флотация. Йон, но с нафта и етерични масла може да се опита!

— Действай! — каза Козела и подмина тоалетната.

Ще трябва да му видя сметката на тоя шибан фес! беше последната му мисъл, преди да се върне на масата на еврейката, която знаеше всичко за него. И ако не беше генерал от Мосад, поне беше генерал от Шин Бет или ДЕА.

И ти си генерал, шибано, смрадливо козле! вътрешно развеселен, но външно бесен мислеше той, когато се върна на масата.

— Мадам, няма да ви наричам другояче, искам спокойствие. Каква е гаранцията на моето семейство? Че ще я осигурите?

— Мосю... — отговори иронично имитацията на Кетрин Хепбърн. — Трябва да заслужите тази привилегия. И последно нещо. Аз съм еврейка, моята майка е завършила Истанбулския Роберт колеж. Единственото нещо, което ни пази от фанатици, е заветът на Мустафа Кемал, по-известен като Ататюрк или Гаази паша. Заветът е прост: „Не допускайте емоциите да победят здравия разум!“ Аз цял живот съм служила на каузата на разума, Козел.

— Не ползвайте това обръщение, госпожо?

— Не сте в ситуация, в която можете да ми давате нито съвети, нито заповеди, — приветливо усмихната отговори Джоана. — Свършете си работата! Искате мир за дома си? С кой акъл го искате, г-н генерал? При положение, че държите граната лимонка във вътрешния джоб на самото си?

— И коя е тази бомба, колежке? — попита Козела.

— Ахмед Доган... Йон. И университетът Уахабит. Справйсе с този проблем и аз ще гарантирам сериозни колежи за сина ти и спокойни старини за тебе, колега! Искам обаче един анализ на мъж! Не на генерал, не на ченге, не на българин, арабин или евреин. Искам анализ на мъж. Ясно ли се изразявам?

Козела знаеше много повече, отколкото беше чул. Той беше чул предостатъчно заплахи в живота си, но никога по-категорични. Беше загубил синовете си, жена си, семейството си. Беше избил лично десетки „стари артисти“, но никога не беше чувал по-елегантна заплаха.

— Да, Джоана! — каза той. — Навремето си въобразявах, че разбирам от половин дума, вие май ще ме научите да разбирам и от интонация!

Стратегия по време на тактика. Изречението само по себе си беше нонсенс и Козела го знаеше идеално. При наличие на реална война той трябваше да изгради някаква имитация на анализ, която да задоволява всичките заинтригувани и най-вече да му осигурява спокойствие.

Козела повика старите ескадронисти, седнаха в една бирария в Долни Богров и го подкараха като в добрите стари години. Ядене, пиене, празни приказки. Всички присъстващи на масата обаче, а това бяха девет души мъже знаеха, че в един момент ще започнат сериозния разговор. Козела гледаше Плъха в очите и знаеше, че трябва да започне разпита преди старият му партньор да „загуби поглед“.

— Ще пия още една водка, шефе! — каза бившият ескадронист и посегна да повика келнера, когато Козела реши, че е време да се намеси.

— Чакай малко, Плъх! Какво става на улицата?

— Ти я командваш! — пиански развеселен каза Плъха. — Малка част и за жалост недостатъчна!...

— Добре, колега. Сега същия въпрос, но другояче. Каква е картината в София?

Ескадронистите се смълчаха, а като че ли и децибелите в заведението спаднаха.

— Особена, шефе! — каза той. — Младите вълци...

— Стига, Плъх! — каза Козела — Стига клишета... искам имена...

Майор Мишев, старата кримка от запаса, нямаше нужда от дълго замисляне, за да избълва една дузина от имената:

— Антон Милтенев-Клюна, Демби, Илиян Версанов. Малка война, но безпощадна. Друга битка се води в Люлин. Там командва Таки. Има напрежение между баретите. Златомир беше взел една дистанция аванс, но медиите го върнаха в изходно положение. Като прибавим и международните гастролъори картината става повече от неясна.

— Кой дърпа конците, Плъх? — попита Козела, сигурен, че отговор на такъв въпрос няма.

— Не знам! — отговори Симеон Мишев. — Но мога да гадая в чия полза е всичко това.

— И това е нещо — отговори Козела. — Слушам те...

Плъха все пак си поръча водка. Търпеливо изчака да му сервират, въпреки че виждаше нетърпение в очите на колегите си. После подпря лакти на масата и каза тихо:

— Козел, кой има аванта от държавна нестабилност?

— Този, който иска да управлява държавата в бъдеще, — механично отговори старата кримка.

— А кой може да е той?

— Царят!

Плъха поклати глава:

— Той управлява и сега! А опонентите му рухнаха. Едни са пред прага на пандиза, други пред прага на следствието, трети за лудницата. Те не играят.

— Тогава... кой? — попита Козела. — Ахмед Доган?...

— Бинго, началник! Ще те черпя малка водка!

— Чакай малко! — Козела повиши тон. — За какъв хуй му е деструкция на тоя фес? Защо мъти водата и каква риба иска да лови?

Най-малкото, което беше очаквал, беше бурният смях, който пламна на масата.

— Толкова ли си наивен, Козел? — попита Мишев. — Ислямът разпределя триста милиарда долара за подготовката на джихад. Твоите приятели евреите са циции, шефе! Десет процента от тая сума ако бяха заделили, един жив имам нямаше да има по света.

Да, беше логично това, което чуваше.

— Тогава да вдигнем мизата! — каза Козела. — Сега пийте колкото искате, ще се видим в понеделник!

Когато се върна в селската си къща, Козела преписа всичките имена, които беше успял да запомни, а някои от тях дори пресата натрапваше. Едно име обаче му дразнеше и паметта, и нервите — Захарчук.

Кой, по дяволите, е тоя Захарчук, когато никой, никъде не го споменава? помисли той. Обади се на всички възможни източници. От девет и половина вечерта почти до полунощ прекара на телефона. Никой не му даде задоволителен отговор.

Да опитам с Кетрин Хепбърн? помисли той, сигурен, че чука на брониран сейф.

— Колежке, — каза Козела, когато чу гласа на старата еврейка — тук жаргона мърляви едно име — Захарчук. Има някаква конспирация около персоната. Случайно да имаш ключ към вратата?

— Много си млад, Йон! — отговори Джоана. — Захарчук е оня украинец, който е създал пожарната команда в Царство България. А, ако приписват на някой това прозвище днес, това е на другия пожарникар, който имитира, че ви гаси пожарите.

— И кой е той, по дяволите? — пил и грохнал от умора попита Козела.

— Бойко Борисов, глупчо! — каза старата еврейка и линията заглъхна.

„Война и мир“ беше епохално съчинение на Лев Толстой. Цял свят знаеше за това съчинение, включително Козела, макар че не беше го чел. Това заглавие обаче му се натрапваше от известно време. Разбира се, в обратния ред — мир и война. Мирът свърши, беше време да излиза на бойното поле.

Тялото му скърцаше от умора и старост, стомашните му сокове бяха пренаситени от кръв, нервната система, зрението и тремола на ръцете му изневеряваха и въпреки това ситуацията беше безизходна.

Мирът свърши, започва второто действие на пиесата.

Беше краят на май, студено и дъждовно. Време добро за селски стопани, лошо за бандити. Точно в това беше неговият коз. И Козела

реши да се възползва. *Решение? Какво значи тази дума?* мислеше той, докато се бръснеше в лесидренската си къща. *Решение е от две безизходици да избереш по-лошата. На това журналистите му викаха алтернатива.*

Козела свика цялата гвардия на Маласа и всички бивши ескадронисти в хотел „Истанбул“ при Траянови врати. Очакваше да дойдат към петдесет души бандити и десетина бивши офицери от службите. Но, когато с ръце в джобовите и с цигара в устата влезе в заведението, изпита вълнения, които отдавна смяташе за непосилни. Очакваха го триста души негодници, най-голямата мърша, която тази държава беше произвела. Но го чакаха да ги поведе на война. И нещо друго не му убягна от съзнанието. Като всяко заведение, и мотелът жужеше като кошер. Още по трите стъпала към входа той чу вътрешния тътен и това беше нормално. Това беше поведението на всеки жив организъм, а нямаше същество, което да нямаше свой живот. Когато влезе и застана на входа, децибелите рухнаха на половина, персоналът престана да се движи, чашите, да дрънчат. Музиката спря.

Трябва да овладее тези скотове! мина като светкавица през мозъка му, щом видя Любомир Лазов-Маласа, да върви с фалшива усмивка и протегната ръка и го чу да обявява гръмко:

— Господа, да приветстваме, г-н Йован Милетич!

Козела извади цигарата от устата и подпрял ръка на рамото му, попита кротко:

— Момчета, знаете ли какво означава този жест? Няма да ви мъча! Има го при масоните, макар че техните сигнали са други. По времето на Нерон вълка, мъжка длан поставена на мъжко рамо, означаваше едно-единствено нещо „Аз ще умра за теб!“

Козела направи пауза, усмихна се криво и добави:

— Ако се налага! Не се налага да мрем, момчета! Трябва да оцеляваме! Затова сега искам да ви кажа една фраза: „Светлото бъдеще е заложено в разумното настояще!“ Не знам кой е авторът ѝ, но ми харесва. Ако сме разумни днес, децата ни ще оцелеят! Ясно ли се изразявам?

— Не, Козел, — обади се дълбок бас баритон и на една от масите се изправи трийсетинагодишен, строен, рус мъж, който много повече

приличаше на офицер от МИ-6, отколкото на бандит от Балканския полуостров.

— Какво не ти е ясно, приятелю? — попита Козела, загубил и първоначалната емоция, и доброто си настроение, а още повече, желанието да общува с недоказани престъпници.

Да си престъпник беше професия. Това предполагаше характер и умения. Че срещу него има престъпници по душа, у Козела нямаше съмнения, но че имат необходимите умения — дълбоко се съмняваше. А той не беше даскалица в детска градина и никога нямаше да бъде.

— Какъв ти е проблемът, приятелю? — попита Козела.

— Дал господ проблеми! — каза нахаканият блондин. — Аз искам пари и затова съм престъпник. Не се подчинявам на законите и затова съм враг на държавата. Но ето, че идваш ти и заявяваш: „Не е така! Аз съм вашият бос, вие сте във война и имате враг!“ Като всички наемници от Чуждестранния легион до Ирак, наемниците воюват за пари. Затова, Козел, очакваме да чуем от тебе, кой е врагът и каква е цената?

Вътрешно бесен, „старият артист“ седна на масата, запали цигара и дълго мълча, докато тишината не стана мъртва. Тогава заговори тихо:

— Ако персоналът е наш, заведението — транзитно и ние временни, трябва да се разберем по един прост въпрос, момчета! Така поставен, този въпрос създава проблеми, а проблемът се решава просто. Някой си отива! Да, обаче ние не сме пощенски офис и при нас напускат само мъртви! Ясно ли ти, господин Блондин? Не чакам отговор. Ела на моята маса!

Козела изчака младият мъж, който скочи като пружина от стола си и без грам колебание прекоси заведението и наистина седна до него на масата. Козела повика с показалец Маласа, но го задържа прав, не го покани на стола до себе си.

Ще се справя ли с тая шибана обстановка? мислеше той, загледан в тълпата пред себе си. После започна да говори по силата на някакво вътрешно внушение. Нито си беше подготвил реч, нито, ако се беше опитал, знаеше как да го направи. Обстоятелствата обаче го принуждаваха и той знаеше, че трябваше да овладее тези хора.

— Момчета... — почна Козела — България е майка за едни, мащеха за други, затова гледайте на тази среща, като на среща на

сираци. Няма да ви обещавам нищо, но мога да ви посоча пътя. Вие искате пари? Вземете ги! Имате врагове? Избийте ги! Имате семейства? Пазете ги! Но най-сложното в този свят, момчета, е да направите всичко това и да останете легални личности. Знам го по себе си. Аз съм минал по този път и от двайсет години... хайде да не са двайсет, петнайсет... съм в непрекъсната мимикрия. За да не правите моята грешка, ви предлагам нещо просто. Изберете си поведение, което да е удобно за държавата и законите ѝ, и златоносно за вас!

— И какво е то? — обади се русият мъж до него.

Тогава Козела замахна и му разби носа с т.нар. „цигански удар“. В пълна тишина извади магнума си и го постави на масата.

— Мога ли да продължа? — попита Козела. Гласът му беше вече леден, беше се овладял и знаеше какво трябва да направи оттук нататък. Не се намери кой да противоречи. Русолявият му партньор се опита да стане от масата. Козела го задържа с лявата си ръка за рамото, подаде му една салфетка, изчака го да попие кръвта си и продължи. — Все някой един ден гушва чемшира, момчета! Тука сред вас присъстват бивши офицери и нови, агресивни и прибързани „артисти“. Ако организираме усилията си, може да обърнем логиката на великия Лев Толстой. Война и мир! За жалост, мирът свърши! Дайте бързо да приключваме войната, защото всички имат семейства и деца!

После се обърна към блондина и попита:

— Как се казваш, колега?

— Исус — отговори младокът под дулото на магнума.

— Наричай ме, Варава! — отговори Козела. — Ела с мен! Господа, от мое име един човек ще ви обясни защо трябва да се справим с ухабитите! Защо не от Международния валутен фонд и Световната банка, а от техните фондове трябва да живеем. Представям ви един достоен офицер!

Козела повика Плъха с върха на пръста си, показва го на смълчаната аудитория и добави:

— Той ще ви каже тактиката! Ще ви научи на някои умения, които улицата не предлага. Аз обаче ще ви кажа целта. Ако не искате да ви обрежат и да ви превърнат в тъпо шиитско стадо, не вярвайте на сунита Доган и слушайте какво ще ви каже моят колега! Ние с този млад човек ще се оттеглим. Заклевам се в паметта на мъртвите си синове, че не му желая злото и косъм няма да падне от главата му!

После се обърна към този дебелоглас вариант на Робърт Редфорд и каза:

— Тръгвай с мене, момче! Ще ти дам възможност да се реваншираш!

VIII

В шест и половина сутринта започнаха радионовините. Беше неделя, дваисет и девети май. Бившият премиер Иван Костов създаваше нова партия.

Исус, който всъщност се казваше Ангел Сотиров, спеше или поне даваше вид, че спи на горния етаж от къщата, но Козела беше буден отдавна. И на тръни. Отвлечането на този младок беше пълна импровизация и още сам не знаеше целта. Но когато чу, че се заражда нова политическа формация, самообявила се за дясна, и по някакъв начин, макар и дискретно, ако не антиислямска, то поне националистическа, изведнъж му хрумна спасителния ход.

Долу в подземиято на къщата имаше затвор, правен лично от него и Исус можеше да е там, окован зад решетки, а не да се разполага в собственото му легло, в собствената му спалня, но и това беше импровизация.

Козела наду децибелите на новините, мина зад бара и пригответи огромна кана кафе. Тогава по стълбите се зададе и Ангел Сотиров, самообявилият се за Исус „на греха“.

— Добро утро, твое сиятелство! — каза Козела. — Пиеш ли кафе?

— Да — каза този нахален, здрав, млад мъж.

Седна на канапето, кръстоса крака, запали от „Ротманса“ му и го погледна без грам страх в сиво-синия си поглед.

— Добре спях, Козел. Бит и къпан. От дете не ми се беше случвало.

— За мен ти все още си дете, сиятелство! — спокойно каза Козела, взе таблата с чашите и каната и седна срещу него. — Имаш въпроси, нали?

— Да — каза Сотиров.

— Ще ти отговоря на всичките. — Козела наля кафе и седна. — Последният обаче, ще бъде защо те ударих!

— Не — отговори наглият младок. — Това е първият въпрос. Не получа ли разумен отговор, нито ще задавам други, нито ще се интересувам от отговорите!

— Добре, Исусе! — каза Козела. — Разходи се и разгледай тази къща. Аз ще те чакам тук — подаде му връзка ключове. — Обиколи я цялата! Слез в избата, качи се тавана, а аз ще те чакам тук. Най-много да претоплим кафето!

Радио новините бяха свършили. Беше започнало някакво неутрално радиопредаване и, общо взето, бяха минали около четиридесет минути, когато Исус се върна в хола.

— Това е бетер пандиз, Козел, — каза младият мъж, прекосявайки с еластичната си походка хола. — Защо не прекарах нощта в килията?

— Ако това е първият въпрос, да започнем с отговорите — каза Козела.

— Добре, да бъде твоето, генерале. Какво искаш от мен?

— Всичко и нищо! — беше глуповатият, риторичен отговор на Козела. — Имам нужда от мъж, на когото да се доверя, но не познавам такъв. Някой трябва да ме замести, момче! Имах големи синове — мъртви са! Имам друг син, от друг брак, но той е и далече и малък. Моите партньори от службите страдат от професионални деформации. Децата им са алчни крадци.

— И ти си крадец, Козел! — каза Исус.

— Не, момче! Аз съм грабител! Разликата е огромна. Никога в ничий джоб не съм бръкнал и никога не съм оцетил беден човек. Но съм грабил с пълни шепи от крадци, превърнали се в символ на благополучието. Но трябва да се оттегля и да предам занаята на някой.

— И това съм аз! — възкликна Исус.

— Не, тъп ебалник! — отегчено каза Козела. — Ти си само автотест за интелигентност! Сега ще си допиеш кафето, ще отидеш в София и ще намериш начин да проникнеш в партията на Иван Костов. Ще ти дам и кола, и пари, и инструкции. Аргументът ти е единствен: „Не вярваш на етническия модел и подаваш ръка на всеки, готов да го оспори, а още повече да го унищожи!“ Разполагаш с пари, можеш да финансираш кампания, но имаш автоконтрол, не можеш да пръднеш по-високо от гъза си! Ясен ли съм, Исусе?

Този агресивен, млад мъж изглеждаше и замислен и като че ли борец се с някакви вътрешни противоречия. Козела го изчака внимателно и спокойно, доля му кафе, отново му подаде от цигарите си.

— Как да те наричам? — попита Исус след половинчасово мълчание — Например, чичо Йон? Какво ще кажеш? Козела е опасно и за теб, и за мен!

След още една тягостна пауза, младият мъж, който всъщност беше зрял човек (на тридесет години Наполеон владееше целия свят), вдигна светлите си като прожектори очи и каза:

— Ти не знаеш нищо за мен!

— Налага ли се?

— Каква ти е гаранцията, че не съм ислямист и че няма да те изпържа?

— Никаква... — каза Козела. — Всичко, което ще вършиш ти, ще бъде под контрол до деня, в който ти повярвам. Тогава ще си разменим местата.

Ангел Сотиров наведе поглед и дълго гледа съсредоточено в една точка. После зададе въпроса, който Козела чакаше и чийто отговор предварително знаеше:

— Чичо Йон, ти ме удари по принципа на унижението, но ме заплаши по принципа на наказанието. Защо не постъпи обратното?

Бинго! помисли Козела, *май попаднах на златоносната жилка.*

— Знаеш ли защо, твое сиятелство? — вътрешно отпуснат и разведрен каза Козела. — Защото, ако ти не беше направил разликата между подходите, този разговор щеше да е излишен и тогава аз щях да съм направил две грешки. Че вместо да съм те застрелял, съм те ударил и, че вместо да те заключа в килия, съм ти предложил собственото си легло. Фактът, че ми задаваш тези въпроси ме кара да мисля, че си узрял плод, приятелю!

— Козел... — тихо каза Ангел Сотиров-Исуса. — Двама турци от село Вранин кон, Поповско изнасилиха майка ми. Тя се обеси на дюлята, в двора на бащината си къща. Баща ми отиде да я търси, а след три месеца кучетата изровиха главата му от един ров, тялото от друг. И двете части, завити по ислямски, в чаршафи. Тогава тръгнах на война с резаните фесове. Бях сам и разбрах, че трябва да се махна оттам и да се подготвя.

— Ще ме разплачеш, Исусе, — каза Козела. — Тези глупости са за пресата. Иди в София и свърши това, за което те пращам. Отвън те чака кола, ще ти дам пари и ще те държа под контрол. А колкото до емоциите, момче, сдържай ги, че ще ти отвъртя още една циганска! Досещаш се, че револвера ми е в джоба!

След нова тягостна пауза Исус попита:

— Добре... София, Иван Костов, партия, пари, кола, всичко това ми е, ако не ясно, поне разбираемо. Обаче не мога да не ти задам един въпрос, чичо Йон! Каква е крайната цел?

— Главата на Ахмед Доган — кротко отговори Козела.

Исус зяпна.

— Сериозно? Ти луд ли си? Защо, по дяволите?

Тогава Козела се изправи, закопча си сакото, загаси радиото и отговори кротко:

— Виж, сиятелство, иди в село Вранин кон, застани под дюлята и потърси отговора сам. Ако не ти го нашепнат от отвъдното, нашата среща е била безсмислена, момче! Нямам повече време. Тръгваш ли на път, Исусе?

Младокът скочи като пружина, а на тридесет години мъжете вече не са такива младоци, каквито Козела ги помнеше, и каза:

— Убедителен си... — щеше да каже „Козел“, премълча го, щеше да каже чичо Йон и това преглътна, но прошепна — ... шефе! Да, ще пея честно в този хор!

— Исус бъди за своите келеши, младок! — каза Козела. — Твоето истинско име беше Ангел Сотиров, нали?

Русият млад мъж кимна.

— Трябва да се държи далеч от вестникарите, а в момента те са по-опасни от Вътрешно министерство, затова ще имаме една проста парола, аз ще съм чичо Йон, а ти Сотан. Нека ченгетата да гадаят абривиатурата. А сега да ти кажа и друго нещо, приятелю! — Козела му подаде два плика. — В единия има адрес и ключ, в другия — пари, талон и всичко, което ти е необходимо на първо време. Разбъркал съм номерата на телефоните. Преподреди ги през едно. Иди в София и чакай инструкции.

Сотан, както щеше да се нарича от днес, се изправи замислен. От наглия му вид не беше останало нищо, но наглата му структура оставаше, а Козела точно на това разчиташе.

— Добре, чичо Йон! — каза той. — Предполагам, че цената на провала е смъртта ми. Каква е цената на победата?

IX

На пръв поглед всичко беше готово за генерална схватка. Маласа беше ударил балтията на петдесет на сто от наркодилърите. Плъха беше подхвърлил другите петдесет на сто, като информация на МВР. Криминалната картина в България се променяше. Затова бяха необходими бързи реакции. Козела се чу последователно с Алкалай, Хакел, фон Веер, но когато поиска последната среща с анонимната „Кетрин Хепбърн“, отново се появи Бенина. Беше се постарала да загуби част от предизвикателния си вид, а пък и беше девет часа сутринта. Час, в който агресивният секс е в упадък.

— Приличате на Мария от Магдала! — възкликна Козела, когато я видя да се задава срещу него.

— А вие на Йоан Кръстител! — отговори младата курва и седна срещу него. — Ебавате се с най-силната структура на света, генерале!

— Цял живот съм го правил — каза отегчено Козела, — но прехвърлих петдесет години и съм жив. А къде са братята ти, млада лейди?

„Бяс“ това беше, което прочете в очите й.

— Мразя те, Козел! — тихо прошепна Бенина.

— Аз те харесвам, Бени! — отговори Козела. — Ако бях двајсет години по-млад, сега ръката ми щеше да бъде на чатала ти.

— Нещастник... — все по-глухо, и все по-злобно продължи да съска момичето. — Имам пълномощие да ти кажа, че ти е обърнат пясъчния часовник.

— Ако през него трябва да потече цялата Синайска пустиня, в крайна сметка ще умра от досада, млада лейди! — криво усмихнат каза Козела. — Кажи на своята, не знам как да се изразя, да речем покровителка, че знам количеството пратка и начина на внос. Този път, нахалството на бандите прехвърля всяка фантазия.

— Нещо по-подробно? — попита младата еврейка. — Аз все пак трябва да докажа, че не говоря глупости.

— Бени, моето момиче! — каза Козела. — На този свят има две безценни стоки — информацията и кореспонденцията. Всичко друго се плаща с пари, мила! Включително и любовта. Вие, младите как го наричате?... Май ебане! Имам какво да кажа, но само лично, мила! Информацията е като чуването — прави се между двама души.

— Не ме ебавай, Козел! — изсъска Бенина. — Аз съм участвала и в масови упражнения. Изрови от пиянския си мозък думата, която ти убягва!

— Ще го направя лично, мила! А сега, кажи на Мосад, че Влад ще остане в мои ръце, докато аз не реша друго. Че в България ще влезе десет тона кокаин, във вид на гризини и чипс, и че съм пратил човек срещу Доган. Не ми се мотайте из краката по пътя! Махнете всички самодейци, които приличат на Мерилин Монро колкото Арета Франклин и от километри миришат на печени яйца по еврейски. А сега, ако искаш, можеш да ме попиташ нещо лично!

— Искам да чуя Влад, Козел! — доста разколебана каза Бенина.

От нахалния ѝ вид беше останало малко, но това я правеше още по-красива и атрактивна, макар че това беше само констатация, която нито му вършеше, нито щеше да му свърши някаква работа.

— Слушай, моето момиченце! — каза Козела — Бъди коректна пощенска кутия и аз ти обещавам да се срещнем с братовчед ти. Бени, скъпа, аз бях ченге, бандит, убиец, но съм твърде честолюбив, за да съм лъжец. Справи се с твоята част от задачата и остави другото на мен!

— И все пак... — опита да възразява Бенина.

— Приключихме! — отговори Козела. — Ще пиеш ли нещо?

— Един билков чай, — след дълго обмисляне отговори младата еврейка и попита: — Все пак коя беше тази дума?

— Не се сещам в момента.

Иззвъня телефона:

— Ънкъл Йон! — чу познат глас. — Няма нищо по-просто от това, да станеш член на нова партия.

— И ти си?... — попита Козела.

— Координатор за Североизточна България.

— Това е първият етаж, блонди! — каза той и изключи апарата.

— Думата ли те интересува, моето момиче? — обърна се той към младата еврейка. — Оставям на теб да се сетиш коя е тя. Ще ти кажа

обаче нещо друго. Тези, които се пришиват към тази шевица, се наричат делегати.

— Козел, — тихо каза момичето — един ден ще ти еба майката! Един ден ще рониш кървави сълзи, че някога си се срещнал с мен!

Не беше единствената, която би постъпила по този начин, а още по-малко, която би го желала. Но много малко бяха тези, които биха посмели да го кажат открито, а Козела беше човек, който ценеше куража.

— Целувам ти ръка, Бени! — каза кротко той. — Имам една молба, мила! Ако някой ден се наложи ти да решаващ съдбата ми, направи го бързо и без канибалски перверзни. Аз съм стар човек, с рухнала нервна система и вече не издържам на болка.

— Аз издържам на ярост, Козел! — каза Бенина и стана. — А коя беше думата, за която не можа да се сетиш?

Вътрешно развеселен, Козела каза:

— Омбудсман, скъпа!

— Ебала съм ти майката, мъртъв плъх! — каза Бенина и излезе от кафенето.

Разбира се, думата беше сүпериор и двамата я знаеха, но никой не я произнесе на глас.

Исус Христос се беше доверил на Петър, той го беше предал два пъти и два пъти беше посипал главата си с пепел. Крехко нещо е човешката психика. Не издържа на страх, болка, студ, жегга, но и нещо много необяснимо мислеше Козела, докато се готвеше да вземе генералното решение. Човека е нещастна продукция на природата и тя го е унижила със секреции. Дали се нарича отделителна система, менструация или семе отделяне, все в гъз мислеше той и се загледа тъпо в една точка. И въпреки това, хората са така устроени, че не могат да съществуват без доверие един към друг, колкото и наивно да изглежда това.

Светът вреше и кипеше, новините бълваха ислямски тероризъм от Филипините до Босна. Резаните се опитваха да превземат света, ползвайки милиардите, които християнският свят им беше дал в ръцете.

Какво ме интересува всичко това? Козела стоеше, загледан в телефона. *Трябва да се обадя на Флора и да я успокоя!* мислеше той, а знаеше, че не бива да го прави. Ако не българските служби, Мосад със сигурност щеше да проследи разговора и тогава от сътрудник щеше да им се превърне в роб. А трябваше да се докопа до Влад Аберман и да приведе ноу-хаута му в употреба.

Що за птица е този Ангел Сотиров?

Един час по-късно Плъха му беше направил справка. Макар и кодирана, тя носеше известна информация. Внук на първия банкер във Варна, женен за румънка. Баща му завършил в Женева юридически факултет, лежал в Белене и изчезнал безследно.

Самият той, трафикант на автомобили, с криминално досие, недоказано поради твърдия му характер. Така завършваше справката. Козела знаеше какво значи тази характеристика. Преведено от полицейски на нормален език, това значеше „и да му стреляш в устата, няма да я разпечаташ“.

Сто осемдесет и три сантиметра, седемдесет килограма лично тегло, нокаутирал на летището във Варна при битова свада олимпийски шампион по бокс, десет сантиметра по-висок от него и трийсет и пет кила по-тежък.

За голяма изненада на Козела, състезател по пинг-понг. Този е педераст... помисли той, после препрочете досието му и се натъкна на една подробност, която първоначално му беше убягнала. Изпратен в ТВУ — Бойчиновци, същият този млад човек, беше пребил до смърт двама хомосексуалисти, които, възползвайки се от нощта, се бяха опитали да го насилят.

Козела беше гледал дерби на две места по света — „Велка Пардубицка“ и „Йоркшир Шайер“. Той беше видял и запомнил как се залага на кон. В това имаше и риск, и случайност. Но беше много уморен, за да бъде сам и единствен кукловод в пиесата.

— Сотан, — каза той — ела, моето момче! Налага ти се да пътуваш по света.

— Не знам езици — отговори младокът.

— Ще пътуваш с преводачка — отговори Козела и затвори телефона.

После го набра отново.

— Утре в дванайсет часа на обед, когато завият сирените, (беше втори юни), те чакам в „Радисън сас“!

После се обади на Бенина.

— Здравей, изкушение! — каза той. — Приех офертата. Утре заминаваш на среща с братовчед ти, но имам едно условие.

— И какво е то? — отговори нахалният глас на младата курва.

— Твоята шефка да остане заложник, докато се върнеш. Имаш един час на разположение!

Не минаха и десет минути, когато офертата беше потвърдена.

— Г-н генерал?... — попита на английски еврейката, която говореше перфектно български, а и всички други европейски езици. — Имах две поръчки, какво стана с тях?

— Ако става дума за Абу Тадж и Ахмед Доган и двамата са в процедура — отговори Козела.

После се разсмя от собствените си глупости и продължи:

— Чували ли сте нещо по-безсмислено, мадам?

— Не! — каза имитацията на Кетрин Хепбърн.

— И аз... — каза Козела и изключи апарата.

После се обади на Флора. Когато чу гласа ѝ каза:

— Обичам те! Обичам и сина ти, и майка ти, и всичко, свързано с вас, обичам и дома си, но ако продължа ще бъдете мъртви. Ще се върна, когато мога, скъпа!

— Йон! — изкрещя Флора, но Козела изключи телефона.

Х

Ангел Сотиров беше рус, светлоок, слаб и жилав. Хората се раждаха по най-различен начин — едни умни, други глупави, трети силни. Той просто се беше родил бърз. Осемнайсетгодишен той пробяга с кецове сто метра за единайсет секунди. Имаше гъвкаво тяло и дълго време го наричаха „Змията“, докато веднъж на улицата, от някаква кино продукция не бяха го спрели с предложение да го пробват за ролята на Христос във филм, който той така и не видя никога.

Тогава се появи и прякора му Исус. Беше му все едно как ще го наричат. Той знаеше много повече, отколкото показваше на обкръжението си. Баща и майка — Роберт колежани, баба — завършила френски йезуитски пансион в Гренобъл и фрау Урсуле — гувернантката, докато болшевиките удариха балтия на семейството му. Той се оправяше и с трите езика, без да знае добре нито един от тях. Ако трябваше да говори, щеше да говори с грешки, но налагаше ли се да преведе нещо, знаеше, че е перфектен. Знаеше и още нещо — в бандитската глутница имаше малко като него, почти липсваха. Изключение правеше Поли Пантев, но той отдавна беше мъртъв, Бен Търпин... За други не се сещаше. Затова и много старателно се мъчеше да скрие биографията си от „сродните души“, а бандитството не беше нищо друго, освен братство, бързо оредяващо с времето.

Когато каза на Козела, че не знае езици, Исус разбра, че е направил грешка. Разбира се, имаше своите обяснения. Ако някой ден легендарният генерал разбереше за биографията и уменията му, щеше да му поиска сметка. *Тогава ще отговоря: Едно е да знаеш един език, а съвсем друго да схващаш смисъла му!*

Исус или Сотан, както щеше да се казва оттук нататък, не предполагаше обаче, че Козела отдавна му е проверил биографията и знае за него повече, отколкото сам той за себе си.

Когато видя да се задава тази жена срещу него, Сотан, а той си налагаше да свиква с този прякор, не повярва на очите си. *Що за*

тигрова котка е тази шунда, вцепенен мислеше той, когато една тежка ръка падна на рамото му.

— Не се захласвай, блонди!

Че е Козела нямаше съмнение, а и младият мъж не се опита да го проверява.

— Мислех, че си гей! — кротко каза Козела.

— И други са си мислели същото, шефе, — каза Сотан. — Едва в интензивното разбраха, че не са на прав път.

Бенина се приближи и без да чака покана седна на масата.

— Добър ден, Бени! — каза Козела. — Това е Сотан!

— Звучи ми като Пол Пот! — нахакано отговори момичето. — Що за клоун е този, Козел? Манекен, фитнесър или специалист по боди масаж?

— Твоят партньор... — кротко каза Козела. — В краката му има една чанта, там са вашите билети, „але ретур“, пари за пътни разноски. Преди да си тръгна ще му дам един плик с инструкции. Той ще го прочете на аерогарата и ще унищожи плика още там. Останалото са междинни връзки по телефона.

— И къде отиваме, по дяволите? — попита Бенина, разглеждайки с любопитство новия си партньор.

— На среща с братовчед ти, Влад! — каза Козела.

Пъхна плика във вътрешния джоб на самото на Исус и излезе от терасата на мотела.

Бяха в Дома на киното в Лесидрен, на десет минути от бащината му къща. Точно затова беше дошъл и пеша. Така че по никакъв начин Мосад не можеше да го „изпържи“. Той знаеше терена, те — не. Той имаше укритие, а те щяха да разчитат на случайност. А случайности на този свят, както беше всеизвестно, са любовта, пиянството, дори смъртта, но никога разсеяността. Тя просто се наричаше другояче — глупост.

Когато хлътна в гората, Козела набра Влад Аберман.

— Очаквай братовчедка си, момче! И... не се подвеждай от емоции! Пращам я на гърба на расов кон, който има повече качества от теб и е много, много по-опасен!

След тридневна лентяйство, Козела се върна в София. Беше спал с диазепам, по петнайсет часа на денонощие, ял сирене, масло и мед с козе мляко от селяните. Разбира се, беше пийнал някоя и друга бутилка

водка, но на фона на хигиенотерапията, която си беше провел, това му се струваше маловажен факт.

Спря колата при пилоните на НДК и с ръце в джобовете бавно тръгна по Витошка. Трябваше да си подмени гардероба, не защото се налагаше, а защото не можеше да бъде сигурен, че някой няма да го разпознае по елементарния амбалаж, наречен доспехи. Купи един бял, кенарен костюм, един сив и пренс дегал. Поръча да му ги доставят на адреса на „Екзарх Йосиф“ 17. Уговори часа, купи обувки, ризи, връзки, няколко чифта слънчеви очила и се прибра да чака пратката. Когато му я доставиха, стегна багажа и напусна адреса.

От следващия ден под името Йован Милетич щеше да живее в хотел „Баянов“ в Драгалевци. Имаше девет мобилни телефона в една чанта и към никой от тях не беше посягал все още. Знаеше обаче, че и тази анонимност е временна. От центъра на града изкупи всички възможни лекарства, които не му трябваха: антибиотици, седалгини, аналгини и в един момент разсеяният му поглед, а всъщност крайно съсредоточен попадна на една опаковка, на която пишеше „Near color“.

— Дайте ми и тази химия — каза той, плати и излезе.

Извървя около километър пеша до колата, в различни кошчета изхвърли лекарствата, които така и така не му трябваха, прибра се в хотела и каза на собственика:

— Боби, ще си боядисвам косата, намерил съм страшна пичка, брато! Но твърди, че я е срам да излиза със старци като мен!

— Ще пратя жена ми да ти помогне — каза собственикът. — Тя и без това се боядисва от двайсет години.

На другата сутрин фон Веер не го позна в „Радисън“. Мина два пъти покрай него, но търсеше прошарен мъж и не му обърна внимание.

— Мен ли търсите, бароне? — попита Козела при третото разминаване.

— Майн гот! — каза развеселеният евреин, имитиращ немски благородник. — И майка ти няма да те познае, г-н генерал!

— По-важно е, да не ме познае Ахмед Доган, твоє благородие! — ясно отговори Козела. — Сядай!

Фон Веер не чака нова покана и се отпусна срещу него.

— Къде е Бенина, Козел? — попита той.

— Далече, Йохан! По наши, общи дела! Подсигурил съм й добра охрана. Какво ще пиеш?

— Сълза от сърна — каза евреинът. — И не бързай с Доган! Преди това трябва да минеш през Абу Тадж!

Дойде времето и на Абу Тадж. Козела направи тройна подсигуровка. Оптическа карабина „Щайер“, РПГ и бомба.

Изпрати кутия шоколадови бонбони на арабина и предизвика паника сред гардовете. Че в кутията имаше бомба нямаше никакво съмнение, според тях. Но нямаше.

Бомбата щеше да внесе този, който трябваше да обезвреди кутията. Това, разбира се, беше Плъха. Пригответи си инструментите, настани се на масата и извади рентгенологичните си слушалки. После бавно разлепи кутията, отвори я демонстративно и изяде един от бонбоните в нея. Междувременно обаче беше залепил триста грама сентекс под масата и ги изгледа иронично. Малко по малко и Абу Тадж, и компанията от бодигардове се върна на масата.

— Обикновени бонбони, господа! — каза Плъха. — Не всеки пакет е бомба.

Ахмед Абу Тадж бръкна в джоба на самото си, извади една банкнота от петстотин евро и му я подаде.

— Благодаря, генерале! — каза той.

Плъха стана и каза учтиво:

— Аз съм само майор, господине. Приятна вечер! — и напусна заведението.

Козела виждаше всичко това от сто и петдесет метра разстояние през морския си бинокъл. Плъха излезе, качи се в раздрънкана служебна лада и потегли. Арабите се успокоиха и Абу Тадж седна на масата. Охраната се настани около него в плътна завеса, с гръб към вратата и тогава Козела включи дистанционното.

Трясъкът беше оглушителен, огнените кълба лумнаха за секунда.

Аллах, акбар! помисли разсеяно Козела, излезе от другия вход, хвърли карабината в един водооточен канал, качи се в колата и потегли.

— Бароне... — каза той, като чу гласът на младия евреин. — Направете заупокойна за вашето момче и кажи на госпожа Джоана, че утре я каня на обед в Драгалевци. Тя знае къде!

Готвеше се да прекъсне връзката, когато фон Веер се намеси:

— Йон, братовчедите са се срещнали. Ако я караш така, приятелю, ще заслужиш златната Давидова звезда!

— Предпочитам Малтийския кръст! — каза Козела и изключи апарата.

XI

Маласа продължаваше да действа. Време беше да превземе София и макар от дистанция, Козела го направляваше. Клошарският подход беше изтъркан и вече не вършеше работа. Трябваше да се намери друг начин и Козела му го подсказа.

Митко Малкия, Живко, Калоян и още две лекета от обкръжението на Златко Баретата, бяха във Виенската сладкарница в Драгалевци. Жорко Легията и Пепи Пръста се преоблякоха като дякони, залепиха си бради и ги разстреляха като кучета. Стреляха с един картечен пистолет „Шипка“ и с по един контролен „Глок“ в левите ръце. Половината работа беше свършена, другата половина трябваше да свърши МВР. И, разбира се, свършиха като „кучето на нивата“. Полицаяте арестуваха Антон Милтенов-Клюна и Илиян Версанов, намериха предостатъчно доказателства да ги вържат на топло за дълги години, но „хуманният български съд“ ги пусна под домашен арест.

Когато Маласа му докладва, Козела мълча няколко секунди, после каза:

— Поставят ни в безизходица, младок. Ще изчакаме да отменят и тази мярка и после ще ги пратим в преразход.

— Може да минат и месеци, шефе! — каза Маласа.

— Колкото трябва, толкова, колега! Готви се да посрещнеш пратката — чипс, гризини и кроасани. Ще ти кажа къде и кога да ги приемеш.

После изключи телефона и тръгна за Драгалевци. Имаше среща с една необикновена жена, която едва ли беше по-млада от него, но със сигурност имаше повече власт от който и да е било политик в България, камо ли и престъпник.

Козела влезе в „Секвоя“, избра отдалечена, тиха маса и седна с лице към вратата. „Кетрин Хепбърн“ я нямаше още. Знаеше, че ще закъснее, но знаеше, че няма да прехвърли петнайсетте минути — толеранса на приличието. И наистина на петнайсетата минута Джоана

се появи. Времето беше студено и дъждовно и тя беше облечена според обстановката — с пуловер, панталони и туристическо яке. През рамото ѝ висеше чанта. Че тежи си личеше отдалече. В устата ѝ димеше цигара, ръцете ѝ бяха в джобовете. Приближи се към масата и седна. Тогава в заведението влязоха трима млади мъже и без да ги поглеждат се разположиха на първата маса до вратата. Козела се усмихна любезно, така си мислеше, фалшиво — така изглеждаше.

— Имаме си доверие, мадам!

— Да, Козел! — каза Джоана. — Другото е протокол. Аз и да искам, не мога без охрана.

Козела кимна, наистина разбираше в какво състояние е събеседничката му и много добре знаеше, че хора като нея не зависят само и единствено от собствената си воля.

— Какво да ви предложа?

— Наричайте ме Джоана, — прекъсна го жената — макар че истинското ми име е Джуит. Казвам го за ваша информация, Козел. Няма нужда да го ползвате. Говорих с Йохан, вие удържахте на думата си, колега!

Козела отново се усмихна.

— В какво качество ме наричате колега, Джоана? На генерал от службите, наемен килър и наркотрафикант?

— Изберете си удобната роля, Козел! — спокойно отговори жената. — Кога влиза пратката?

— До края на седмицата.

— Кой ще я осребри?

— Моите хора — продължи да отговаря Козела.

— Кога ще си получа дяла?

— Той личен ли е, Джоана? — попита Козела.

— Не, разбира се! — отговори жената. — Той е средство и кауза.

— С колко време разполагате, Джоана? — попита Козела.

— С колкото е необходимо — отговори тя.

— Тогава бъдете така любезна, да ми разясните каузата! Това е единственият начин да продължим сътрудничеството си.

— Поръчайте ми един малък коняк и една торта „Гараш“, Козел!

Когато поръчката беше изпълнена, тя измъкна кутия цигари от тежката си чанта, в която със сигурност имаше и оръжие, запали и каза тихо.

— Козел, вие загубихте двама сина, в безсмислена бандитска битка, но имате трети, който искате да опазите, нали?

— Да — кимна Козела.

— Не искате да бъде обрязан и подложен на униженията на исляма?

— Не. Няма да го допусна докато съм жив! — каза Козела.

— Знаете ли какво става в България, приятелю?

— Не всичко — каза Козела. — Не живея тук. Ако властите се доберат до мен, ще ме осъдят на доживотен затвор, но продължавам да имам връзки в държавата и част от пейзажа, особено престъпният ми е сравнително ясен.

— А религиозният? — попита тя.

— Не, — каза Козела — това никога не ми е попадало в интереса!

— Знаете ли в 1989 г. колко джамии имаше в България? — попита Джоана.

— Не — отговори Козела.

— А синагоги?

— Още по-малко — каза той.

— Добре, аз ще ви отговоря. До т.нар. демокрация в България е имало двеста и десет джамии и три синагоги. Сега джамиите са хиляда и четиристотин, а синагогите продължават да са три. Това говори ли ви нещо?

Да, говореше му, но Козела се задоволи да кимне.

— Схващате ли заплахата, генерале? Уахабитите са официалната религия на Саудитска Арабия и техни проповедници строят джамиите у вас с техни средства, изпращат техни имами, за да обучат вашите молли и мюезини и каква им е целта? Как мислите?

— Разбирам ви, мадам — каза Козела. — Не разбирам друго, как ще се справим с един милион мюсюлмани?

— Точно така, както ние, пет милиона евреи се справяме с един милиард фундаменталисти. Бог е един, г-н генерал! На различните езици се произнася по различен начин, но съществува за всички нас и ни е отредил правото да живеем в мир, да отгледаме децата си и да се оттеглим при него в покой. И никой няма право да ни праща при него насилствено!

— Но ние с вас го правим, Джоана! — каза Козела.

— Точно така, колега! — каза тя. — Правим го, защото ни принуждават. Аз имам три внучета, приятелю, и вместо да им се радвам и да се занимавам с растежа им, аз бродя по света, търся тези, които искат да избият твоя син, моите внуци и хиляди други беззащитни цивилни, които не признават войнстващия Джихад и не смятат чуждата смърт за курбан към Аллах. Разбираемо ли се изразявам?

— Напълно, Джоана! — каза Козела. — Аз съм бил ту офицер, ту килър, но никога крадец. В момента, когато стоката влезе в България и моите хора я пласират, вие ще получите вашия дял до стотинка.

— Не се съмнявам! — кимна Джоана. — Доверие за доверие, Козел! Ти ли окървави София вчера?

Козела отново се усмихна криво.

— Не лично — беше отговорът.

— Това е достатъчно, — усмихна се Джуит. — Сега можем да изпием питиетата си спокойно.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос, Юдит? — попита Козела.

— Зависи... — каза жената, — но, ако мога, ще ти отговоря.

— Нарече ме колега... — продължи да шепне Козела. — Ти си генерал от Мосад, нали?

— Шин Бет — по същия начин отговори еврейката. — Но това е информация, която трябва да забравиш веднага!

— О, да! — усмихнат каза Козела и после се провикна към сервитьора: — Момче, би ли повторил поръчката?

— За мен без торта, Козел! И още нещо, преди да минем към веселата част. Не забравяй целта си! Да ти припомня ли поименно коя е тя?

— Не — каза Козела. — Ахмед Доган...

После се провикна пак.

— Момче, без „Гараш“ торта!

— Как се казваш? — попита Бенина на аерогара София.

— Сотан — отговори Исус.

— Така ли? — презрително го погледна тя. — Аз съм лейди Даяна!

— Приятно ми е, лейди Ди! — каза младият рус нахалник, на когото не му липсваше нито самоувереност, нито нахалство. — Нищо не ви задължава да общувате с мене, Ваше височество, но ако решите друго, аз съм насреща!

— Мисля, че предложението е разумно — каза Бенина и не продума до кацането в Мегало Кастро, а пътят беше дълъг и с прекачване.

Летяха от София до Атина, преспаха в хотела на аерокомплекса, всеки в отделна стая, разбира се. Видяха се като непознати в бюфета на гарата, където тя пиеше кафе, а той дояждаше някакъв хамбургер. После се срещнаха на терминала. По документи бяха семейство и по християнската логика трябваше да се държат като такова. Минаха безпрепятствено през граничния митнически контрол и седнаха един до друг в един В-737. Все още не бяха разменили нито една дума. В самолета за двеста души пътници пътуваха дваисет. Бенина си беше купила някакво списание за модни и светски клюки, а русолявият нахалник извади от пътната си чанта книга, подгъната на седма страница, докдето беше стигнал.

Какво ли четете този келеш? мислеше Бенина, без да смее да се поддаде на любопитството си. Не от страх го правеше, тя просто осъзнаваше, че всякакво внимание към него можеше да бъде изтълкувано превратно.

В един момент, докато четеше някаква холивудска информация, чу „съпруга си“ да произнася на изумителен за нея английски:

— A cup of coffee, please!^[1]

— With milk, with sugar or pure?^[2] — попита стюардесата.

— Just a cup of coffee and glass mineral water, please!^[3]

Бенина настръхна. Тя беше подценила това бандитче, а в професия като тяхната подценяването беше равностойно на самоубийство. Този, който се беше представил с някакво измислено име, отвори книгата си и се зачете. Когато стюардесата обаче му донесе кафето и той пусна металната маса пред себе си, за миг остави романа на седалката между тях двамата. Тогава с периферното си зрение Бенина прочете „Tender is the night“ F. Scot Fitsgerald^[4].

Не може да бъде, помисли младата агресивна тигрица, която знаеше много за себе си. Знаеше, че е еврейка, че е безмилостна като

невестулка, че е развратна курва, но не че може да е наивна. Беше й ново като чувство, а по тази причина това я гневеше.

— Слушай ти, как ти беше името? — започна тя.

— Да, мадам! — неангажирано каза блондинът докато отпиваше от кафето.

— Не си ли закъснял с този автор?

— Много е възможно! — отговори Исус. — Закъснях и с други неща, по-значителни или по-маловажни, но аз съм атеист, лейди Ди, а ние от нашата секта не сме свикнали да се изповядваме!

После младият нахалник си вдигна книгата и докато допиваше кафето си прелетяха от Деканезите до Крит. После си прибра книгата в чантата. Не си сложи колана, въпреки заповедта на стюардесата и кацнаха в Мегало Кастро.

— А сега? — попита Бенина.

Момчето я погледна със синьо-зелените си очи и отговори просто:

— Аз имам инструкции, предполагам, че и ти Бени! Отсега нататък ще те наричам така, колкото и да ти е неприятно. Излезем ли живи от този рай, върви на майка си в путката, нагла курво! Но тук аз съм капитанът на кораба! И още нещо искам да ти кажа... за последно — какво чета е моя работа, кого убивам — също. Отговорът на единствения въпрос, който можеше да ми зададеш, го чу. Не се опитвай да потъваш в тази тематика, ако искаш да опазиш прелестния си задник!

— Ти си вулгарен простак! — без да осъзнава, започваща да го харесва, каза Бенина.

— Без съмнение! — отговор Исус. — Но понеже идват за нас, този разговор временно е приключен.

А че идваха за тях, знаеше само той. Козела му беше показал снимка на Флора и Осип, беше му казал много повече — къде е Влад Аберман, как да общува с него и какви са пълномощията му. Беше му казал и още нещо. Че сексуалното изкушение, с което ще пътува, работи за две разузнавания, които нагрябят ли това, което се третира като понятие ноу-хау, ще пратят и двамата в „преразход“. А и не само тях. Всички, които по някакъв начин са били свързани с „Пътя на коприната.“

— Госпожа Марин? Аз съм Сотан — каза Исус. — Това е жена ми, Бени!

— Чаках ви! — отговори Флора.

После се обърна към петнайсетгодишния Осип и каза:

— Синко, това са приятели на тате!

Осип, осеян с акнета, пубер отвсякъде и разбира се, не съзнаващ това, с детската си наивност каза:

— Боже, колко са красиви, мамо!

Вечерта мина във фалшиво приятелство. Флора беше сготвила три блюда, телешко със сини сливи, агнешко с вишни и глиган с боровинки. За половин час на масата приседна и престарялата ѝ майка, чиста аналфабет.

После Флора отиде да сложи сина си да спи и на масата останаха отново Исус и Бенина. Блондинът отпиваше малки глътки бира, почти не хапваше, гледаше разсеяно и това все повече дразнеше женското самочувствие на тази агресивна котка.

— Тука е много красиво! — възкликна тя, съзнавайки, че това е най-глупавия начин да го въвлече в разговор.

— Да — кимна учтиво Исус. — Предполагам, че така мислят повечето туристи.

— Но ние не сме туристи, нали? — агресивно попита тя.

— Не — беше краткият отговор.

— Е, тогава какъв го дървим тук? — продължи да пита Бенина.

— Кой каквото има, това дърви! — продължи да отговаря по същия безличен начин този английски говорещ бандит, на когото така и не запомни името.

— Ти кур, аз клитор, нали? — нахално отговори тя.

Нещо подобно на усмивка се появи на лицето на фалшивия ѝ съпруг.

— Да, скъпа, лейди Ди! — каза той. — И за да не си сблъскаме шпагите, най-добре е да се разделим с мир. Аз ще сляза до пристанището и утре на обяд ще продължим разговора!

— Кога ще видя братовчед си, Влад? — попита Бенина.

— Когато София ми каже да те срещна с него — отговори Исус.

— Искаш да кажеш, Козела?

— Каквото исках да кажа, го казах! — отговори той.

Флора се бавеше, времето беше кротко, спокойно. Наблизо шумяха кедри.

— Ще ми кажеш ли как се казваш? — попита Бенина.

— Не още! — отговори той. — Имаме работа за вършене, неслучайно сме тук двамата!

— И каква е тая шибана работа, по дяволите — изкрещя Бенина.

Узото започваше да ѝ действа. Тогава Исус подхвърли един плик пред нея.

— Вътре са чековете на „Кандия комершъл банк.“ Една от причините да сме тук е да ти ги предам. Утре ще дойде ваш човек, на когото ще трябва да се отчетеш. След което, ако София поиска да ти направят среща с Влад Аберман, аз съм насреща. Ако не, ще си дочета книгата по време на обратния полет.

— И кой е този наш човек, според тебе? — агресивно попита Бенина.

— Не знам, твое височество! — отговори иронично, както ѝ се стори, а всъщност апатично, какъвто беше отговорът на Ангел Сотиров, известен ту като Исус, ту като Сотан. — Аз съм наемник, мадам! И дребна риба. Моите възможности са малки, за разлика от нечи и други. Аз чета стари книги и живея в свят, който вие презирате. Приемам го, но искам и вие да разберете нещо. Аз приемам заповеди, които ще изпълнявам, не защото съм слуга по природа, а защото искам да оживея. Разбираемо ли говоря?

— Напълно! — отговори обърканата Бенина. — И все пак кога ще се видя с Влад?

— Ще ти отговоря утре на обед! — Исус се изправи. — Дотогава не ме търси!

— Къде отиваш? — попита тя. — Ако отиваш на пристанището да търсиш Влад, губиш си времето. Ако отиваш за курви, най-много да лепнеш някой трипер! Остани с мен, не искам нищо. Не ме оставяй сама на тоя шибан остров!

Исус извади от джоба си една златна Давидова значка, която разбира се, беше имитация и ѝ я показа:

— Виж какво, Бенина Аберман! — каза той. — Аз съм минал през всички стъпала на дисбаланса, искам да оцелея и да ти попреча да

си ми личния гробар. Ако трябваше да създам ЕТ „Under taker“-бюро, щях да го направя сам. Не искам да съм близък с убиеца си, момиче!

— Ти си много красив! — каза Бени.

— И ти хващаш окото — отговори Исус, — но това не ми пречи да те държа на една ръка разстояние. Ще се видим утре. А кога ще видиш Влад Аберман, решават други хора, лейди Ди!

Бенина се събуди от непривични шумове. С прибоя на морето беше свикнала, но не и с хора на фауната. Дръпна завесите. Слънцето беше в зенит, сигурно беше спала дванайсет часа. Чувстваше се и добре, и бодра, но въпреки това объркана, нервна и уплашена. Опита да възстанови разговора от снощи, но физиологията я принуди да потърси баня. Намери я до вратата на спалнята и там всичко, което можеше да иска един съвременен човек, в един добре организиран цивилизован свят. Излезе гола от банята и се подложи на вятъра. Тялото ѝ изсъхна за минути, наметна копринената хавлия, която намери в банята, излезе на терасата и онемя. На трийсетина метра от нея, под кедрите, пиеха кафе русият бандит и братовчед ѝ Володя Аберман, който всички тайни служби по света издирваха.

Имам халюцинации! помисли тя. После се загледа по-внимателно. Нямаше съмнения Air de Famille^[5] личеше отдалече.

— Ти ли си, Влад? — провикна се тя от терасата.

— Разбира се, скъпа! — отговори братовчед ѝ. — Добро утро! Кафето е готово, чакаме те на масата!

Бенина надяна един тишърт, шорти и чехли, грабна чантата си и хукна по десетте стъпала към патиото. Не срещна нито жената, нито който и да било от семейството на Козела. А това подсъзнателно ѝ подсказа, че е режисирано. Тази среща трябваше да стане дискретно, колкото дискретно можеше да бъде което и да било престъпление на този свят.

Бенина се добра до масата и се отпусна между двамата мъже, които познаваше по различен начин. От релакса не беше останало нищо. Чувстваше се грохнала, напрегната и по-уморена, отколкото в мига преди полета.

— Здравей, Влад! — каза тя.

— Здравей, Бени! — отговори братовчед ѝ. — Изглеждаш изтощена!

— Така и се чувствам — отговори тя, без да поглежда русия си охранител.

Отвори чантичката, извади пудра, червило. Разтвори пудриерата и се огледа. Майка ѝ беше казала, а не само тя, че макияжът е интимна дейност, като отделителната система, но тя нямаше време, а не искаше този русоляв нахалник да я гледа с презрение. Положи пласт пудра, изтегли червилото по устните си и когато затвори кутията и реши да я прибере в чантата, братовчед ѝ Влад се пресегна и я грабна от ръцете ѝ.

— Oriflamme?... — произнесе той, гледайки блондина. — Можеш ли да ми доставиш хиляда опаковки?

— Аз мога — припряно каза Бенина.

— Ти пък коя си, че да можеш? — попита Влад.

— Рекламно лице на фирмата, юдеино! — злобно изсъска тя. — Тази козметика ми е безплатна.

Тогава Влад се обърна към русия мъж и каза:

— Това е ножът, с който ще заколим турчина, Сотан! Хранителните стоки попаднаха под обзора на „Fruit service emergency“^[6].

Този, който Влад нарече Сотан, се изправи, допи прав кафето си, остави чашата на масата и каза:

— Ще се върна след два часа!

Обърна се към Бенина и добави:

— Летим след пет... — и пъргаво излезе от двора на къщата.

— Влад?...

— Внимавай с въпросите Бени! — отговори братовчед ѝ.

Той отдавна не изглеждаше онова плахо момче, което се появи от Латинска Америка. Бенина знаеше, че нито е в свои води, нито е в силна позиция, а пък и нямаше никакво намерение да воюва. Интуицията ѝ подсказваше, че тя е в дружелюбна, ако не поне в партньорска ситуация.

— Влад... — повтори тя. — Кой е този, който ме доведе при тебе?

— Твоето нахалство е безгранично, Бени! — широко усмихнат отговори братовчед ѝ.

— Добре, де! — каза тя. — Знам всичко, знам си вините, но си знам и задълженията. Знам и друго, Володя. Ти си алчният търговец

Исса, а аз имам акъл!

— Е, и? — попита той.

— Зададох ти въпрос, очаквам отговор! — настоя Бенина.

— Слушай, скъпа роднина! — отговори човекът, търсен от всички спецслужби по света. — Има нещо просто, и това е животът. Едни го изживяват като Марлон Брандо, другите като Джеймс Менсън, няма да те питам дали знаеш кой е той. Но едните и другите са гастролъори на тоя свят, както ние с тебе. Ти се изживяваш като воин на кауза, аз като граблива птица. Приемам твоите констатации за мене, но не те товаря с моите за тебе. Не познавам човека, който те доведе и не искам да го знам. Единственото ми желание е да изкарам старините си на морски бряг, с дебела жена, с голям задник, деца и кучета. А ти, колкото повече ми се мотаеш из краката, толкова повече ще ми пречиш да си осъществя желанията.

— Искаш да кажеш, че си ме осъдил?

— Не, Бени, — каза той — ти осъди братята си! Засега те са варосани за паметници. Няма да го позволя да го направиш и с мен! Аз ще напусна от този остров преди тебе, Бени, и никога повече няма да ме видиш. Единствената кореспонденция ще бъде този гангстер, който Козела ни го изпрати за „the go between“^[7]. А дотогава, скъпа, шалом! Ще се видим при оня, който е призван да ни съди!

— Кой той, my cousin^[8]? — започнала да се разсънва, попита Бенина.

— Този, който разхождаше четиридесет години предците ни като луди крави из пустинята! — каза Аберман, стана и бавно излезе от сянката на кедрите.

Тогава от входа на къщата се появи Флора.

— Бенина! — провикна се тя. — Имате разговор със София!

Към четири часа се появи русолявият гангстер. Беше се преоблякъл. Сега приличаше по-скоро на манекен, отколкото на наемен убиец. Беше сложил повече атрибути, отколкото обикновено хората като него правят. Златни ръкавели, златна игла на тъмносинята вратовръзка на точки, каквато някога баща ѝ носеше.

— Време е да се връщаме, колежке! — каза Сотан. Име, с което тя нито щеше да свикне, нито щеше да ползва.

— Ти командваш парада, милорд! — влагайки цялата ирония, на която бе способна, каза тя.

— О, в това не се съмнявай, скъпа! — без грам емоция отговори той. — Оттук до аерогара София си моя робиня. Там не е изключено да си разменим ролите, но не разчитай много на това!

— Сбогува ли се със семейството на генерала? — попита Бенина.

— И това не е твоя грижа, — отговори младокът — нито твое задължение. — Ако искаш, напиши писмо!

— И какъв, по дяволите, ще му бъде текстът?

— Сбогом. Извинете. Никога повече няма да Ви досаждам! — отговори той.

Таксито ги закара на аерогарата, после кацнаха в Атина. Полетът за България беше на другия ден, но имаха резервация в хотел „Елиос“ на булевард „Василиус Втори“ и затова се отправиха за там. Сотан даде десет евро, багажа и ключа на пиколото и й каза през рамо:

— Отивам в бара! Ако ти трябва нещо, потърси ме!

След половин час Бенина застана до него.

— Ти си много нафукано копеле! — тихо каза тя.

— А ти, нагла кучка, която мисли, че всичко е безнаказано! Сериозно ли мислиш, че не знам с кого говори в София?

— На прослушване ли съм? — попита Бенина.

— Не, под контрол! Залогът е голям, а предателите — много! Нямам нито едно основание да ти вярвам.

— Би ли ми казал как се казваш, Сотан?

— Не още, — отговори той, — но мога да ти предложа вечеря!

— Ти работиш при Козела, нали?

— А ти, при Ариел Шарон! — разсеяно на пръв поглед и съсредоточено фактически отговори Исус. — Не ми задавай въпроси, Бенина! Ако реша да се разкривам пред теб, ще го направя сам.

— Барман! — каза тя. — Един коктейл „Morning glory“ и порция зелени маслини!

Исус чуваше всичко това, но имаше още работа, преди да погледне на този сексуален изстребител като на жена. Вътрешният му глас му нашепваше: „Не го прави!“, стомашните му сокове му заповядваха друго. Десетина минути седяха един до друг, отпиваха

бавно от питиетата си, от време на време срещаха погледите си в огледалната стена, която покриваше бара отгоре и срещу тях.

— Имаш ли принципи, приятелю? — попита кротко Бенина. — Някакво правило или принцип, който да те ръководи в живота?

— Да, Бени! — каза той. — „Жьо пром мон биен у жьо льо трув!“

— Преведи го на иврит! — каза наглата кучка.

— Ти го преведи на английски... — леко усмихнат, каза Исус.

Тогава чу нещо, което го потресе:

— I take my good, no matter, where I find it!^[9]

Исус мълча няколко секунди, после каза:

— Барман, би ли налял по още една напитка?

Прекараха истерична нощ. Този млад и красив блондин беше расов кон, а тя предостатъчно развратна, за да го държи буден до разсъмване. Когато влезе под душа, тя се опита да се умилква около него и почувства, че той е загубил всякакъв интерес. Тя му каза нещо, което не подозираше, че можеше да излезе от устата ѝ:

— Влюбена съм в тебе, Сотан... или както е шибаното ти име... Преживях девет оргазма тази нощ и ги искам непрекъснато. Откажеш ли ми тази услуга, ти си мъртъв!

Исус излезе от ваната. Бръснейки се пред огледалото, той ѝ отговори кротко:

— Още една заплаха, Бени, и ще ти зашия шундата с телбод! Имаме работа и тя е под контрол. Но още една заплаха и с тебе е свършено, дори Ариел Шарон да ти е роден баща!

Съзнавайки, че е прекалила, Бенина попита:

— Каква е тази работа, която ни пречи да се любим, ариецо?

— Главата на Ахмед Доган! — отговори Исус.

Изми лицето си от пяната и през рамо подхвърли:

— Побързай, след четиридесет минути ни е самолетът!

Бенина излезе от банята, гола като „Афродита от пяната“ и влезе в хола.

— Ти достави опаковките Oriflamme, а главата на този турчин имаш от мен!

Исус я погледна с безцветните си очи:

— Знаеш ли какво каза в момента?

— Знам за какво искам да се преборя — отговори Бенина и отиде да се облече за полета.

[1] Чаша Кафе, моля! ↑

[2] С мляко, със захар или чисто? ↑

[3] Просто, чаша кафе и чаша минерална вода! ↑

[4] „Нежна е нощта“ Ф. Скот Фитцджералд. ↑

[5] Фамилна прилика ↑

[6] Предприятие за износ на плодове. ↑

[7] Посредник. ↑

[8] Братовчед. ↑

[9] Винаги намирам своето богатство, независимо къде го търся!

↑

XII

Козела имаше още малко работа в България, преди да изчезне завинаги. За тази цел трябваше да събере основните играчи в пиесата. И ги събра. Алкалай долетя от Москва, Хакел от Виена, Юдит, или както и да се представяше тази пародия на Кетрин Хепбърн, беше в София. Някои офицери на Мосад и Шин Бет можеха да присъстват. По същото време на сто и петдесет метра в друг хотел, но пак в Албена, Малас беше събрал триста души бандити и чакаше височайша намеса.

— Днес ще ви представя капитана на отбора! — беше казал Козела. — И искам всички играчи да са налице.

Самият Козел едва се справяше с вътрешния си дискомфорт, мъчеха го едновременно сърцебиене, ужасно главоболие и стомашни киселини. Лежеше по гръб в хотел „Кардам“ и с нарастващо неудоволствие гледаше как приближава времето до срещите — едната среща беше в три, другата в седем вечерта.

Това е последното ми участие в това хоро! помисли той, когато на телефона му се изписа „Плъха“.

— Юнаците се събират, шефе! — каза старият му колега. — Напълнил съм две каси с играчки.

— Никакъв алкохол! — каза Козела — Никакъв, дори бира! Ще се видим на място!

Козела изпи една шепа лекарства: изоденит, седалгин, два неотрацита и влезе в банята. Че не биваше да взема горещ душ, беше ясно, но от студения го втресе. Върна се обратно и прекара още половин час, треперейки като на Северния полюс, макар че температурата на въздуха беше близо трийсет градуса. Плувна в пот, но сърцебиенето като че ли стихна. Тогава стана и отново отиде в банята. В момента, когато сложи четката за зъби в устата си, получи експлозивен позив за повръщане и две-три минути, които му се сториха часове, беше наведен над мивката. Когато се изправи очите му бяха кървави и плувнали в сълзи, но стомашните и главоболни проблеми бяха отминали. *Аз съм се отровил!* помисли той, взе хладен

душ, за да отмие потта, обръсна се, облече се и заслиза бавно по серпентинестите стъпала на хотела.

Влезе в заведението шест минути и половина преди срещата, но за негова изненада влезе последен. Всички, които беше поканил на „Тайната вечеря“, бяха вече на масата. Учуден забеляза, че Юдит или Джоана, както се беше представила тя, седеше на едно от двете представителни места.

Генерал-полковник „сабри“ Алкалай, беше вдясно от нея, а всички останали стояха прави. *Тази жена е маршал!* помисли Козела, но после се сети, че в еврейската армия няма такава титла.

— Добър ден, скъпи гости! — стараяйки се да вложи ирония в гласа си, каза той.

После седна срещу Юдит и добави:

— Не съм аз този, който ще преценява кой може да присъства на тази среща, но ако някой има такива пълномощия, моля да го направи, преди да викна персонала!

Тогава вратата зад гърба му отново се отвори и влезе фалшивият барон Йохан фон Веер. Каза нещо на иврит и за изненада на Козела, той седна от лявата страна на Юдит, а Хакел до него. Козела повика персонала. Менюто беше поръчано предварително — агне и зеленчуци. Той добре знаеше, че религиозните евреи не ядат свинско.

— Добър ден, Джоана! Добър ден, колеги! — каза той. — Събрах ви, за да ви обявя оставката си.

— Никой не те е назначавал, Козел! — обади се Хакел. — Никъде не се водиш на щат, така че никой не може да те уволни! — продължи той.

— Когато дойде времето ще ти дам думата, Джон! — каза Козела. — Склонни ли сте да ме изслушате една минута?

— Говорете, генерале! — каза Юдит.

— Схващам, по-скоро ценя вашата логика — започна прегракнало Козела. — Разбира се, тя нито е моя, нито по силите ми. Аз съм болен човек и се готвя да се оттегля. С някои от тази маса съм бил и партньор и враг. Някои са ми провеждали фалшиви екзекуции, други са виновни за смъртта на синовете ми... ако не пряко, поне не ги защитиха. А какво значи навреме, мадам и господо? *Who help on time, helps twice!*^[1] Предполагам, че няма човек, който да не може да си преведе тази фраза. На мен ми трябва защита, не защото ценя кой знае

колко кървавия си живот, а защото отговарям за чужди. Трябваше ми време да си намеря заместник. Мисля, че изтеглих асо купа от колодата. Дори повече... Той почва да влиза във вашата логика.

Козела направи дълга досадна пауза, отпи от водката си и продължи:

— Ахмед Доган! Кенеди, Индира Ганди, Раджив, преди това Ануар Садат вдигнаха на трийсет метра Кареро Бланко, та с един разградски фес ли няма да се оправя? Както се казва на български, той е fuck off. Но има проблем!

— И той е? — попита Юдит.

Козела отново отпи от водката. Погледна я нагло и каза:

— Виж, колежке! Проблемите са много, но основният е да разбереш нещо просто. Аз не съм евреин и няма да ви предам Влад Аберман. Показах го на Бенина в Крит, но той вече не е там, ако не ми вярвате, търсете го. Проблемът е в доверието. Аз ще ви изпратя един млад мъж и докато съм жив аз ще дирижирам оркестъра. Разбира се, той ще свири първа цигулка. Приемете го и един ден ще ми издигнете паметник като враг на Холокоста.

На масата избухна весел смях. Козела търпеливо го изчака да затихне. Тогава Юдит се пресегна и си сложи ръката върху рамото на „сабри“. После каза нещо на иврит, който Козела не разбираше и знаеше, че не е предназначено за него. Масата утихна, Юдит стана, кимна разсеяно на компанията и излезе от ресторанта.

— Виж, Козел! — започна Морис Алкалай, великият „сабри“, но мисълта на Козела беше на съвсем друго място.

В този момент той си мислеше: *Животът ми мина от кръчма на кръчма, от бар в бар, от една стрелба до друга.*

— Козел?

— Да, Морис.

— Изглеждаш ми разсеян!

— Прав си, мислех си за друго! — каза Козела. — Но сега съм на твоё разположение!

— Знаем за този млад човек! И очаквам да ни го представиш. Знаем и доклада за Критския гастрол, знаем и от какво имате нужда. Ние сме взели мерки, колега! Но и ти трябва да се справиш с някои неща.

— Например? — попита Козела.

— Има хиляда излишни джамии в България и един вдъхновител. Сградите трябва да хвъркнат във въздуха, а вдъхновителят да потъне в земята, увит в белия си чаршаф!

— Прекалявате! — каза Козела. — Тука не е нито Босна, нито Косово, нито Ирак. Минете по въздуха и унищожете сградите, които са ви излишни. Колкото до вдъхновителя, той е моя грижа. Не лична, господа, но ще направя каквото мога, да не позволя на този турчин да се държи като Мехмед IV Завоевателя. Това е последната ми фраза. Искам да излъчите аташе, който ще бъде в пряка кореспонденция с човека, който ще ме замести.

— Бенина... — подхвърли Хакел.

— Джон... — каза Козела — не бъркай ебането с действието. Този човек няма да знае къде е Влад Аберман. Вие няма да искате от него адреса му, докато аз не ви го кажа.

— Нали искаш опаковки на Oriflamme? — обади се някакъв остриган до кожа мъж, с вид на бодигард.

— Аз не искам нищо — каза Козела, — освен да ми се махнете от главата. Евреи, араби, цигани, турци, ебал съм ви майката! — после го повтори на английски. — А сега, ако искаш да се стреляме, младежо! Have you see how bullets enter in watermelon?^[2]

След кратка пауза се обади фон Веер:

— Кога ще ни запознаеш с твоя човек, Козел?

— Ти ли си пълномощникът? — попита Козела.

Въпросът беше отправен към Морис Алкалай.

— Да, колега! — отговори „сабри“. — Ние му имаме доверие!

— Тогава, сбогом, господа! — каза Козела. — Ние, с хер барон, ще ви държим в известност!

Козела стана и каза на фалшивия немски аристократ:

— Чакай ме пред хотела в шест и половина!

Първо и основно правило на ловеца беше, да знае какъв дивеч гони. Козела познаваше ловджии от своето село, които, преди да тръгнат на лов за глигани преспиваха предишната нощ в кочина. Отвратително, но факт. И това не го правеха единични персони, това беше логиката на ловеца.

Козела нямаше нужда от Ахмед Доган. Много добре знаеше, че властовия снобизъм го е превърнал в рекламно лице и на дрехи и на козметика.

Трябваше да подходи по съвсем друг начин, да му схване навиците. Отново му идваше на помощ един стар филм с Чарлс Бронсън.

Какво представляваше „механиката“? Серия от злополуки и нито една „умишлена“. Точно така трябваше да си отиде и този турчин, който беше единствената му пречка, да се върне в Крит и да забрави този полуостров.

Козела влезе в магазина на „Александра видео“, намери филма. После реши да го купи и тогава се обади на Исус.

— Сотан, ела моето момче! Взел съм ти един кино шедевър, който трябва да изгледаш внимателно.

Агресивният, нахален блондин се появи навреме, но за изненада на Козела, не беше сам. В Мерцедеса му, зад черните очила и ярко жълтата полузабрадка — полутюрбан той лесно разпозна Бенина.

— Виж, Исусе! — каза Козела. — Твоят сексуален живот си е твоя работа, но докато аз не се оттегля, всичко е под мой контрол.

— Кой оспорва това, шефе? — попита младият нахалник.

— Засега, никой! Или поне никой жив! Изгледай внимателно този филм! Повтори го в компания, но непременно намери време да го изгледаш сам. Тогава ще схванеш намека.

— Аз знам намека, шефе! Опаковките тръгнаха за Влад. Ти ми подсказваш как да подхожда към феса.

— Добре, момче! — каза Козела. — Мислиш по-бързо, отколкото очаквах. Ако и действаш по този начин, ние сме на прав път!

— Шефе, — каза кротко Исус. — Ще ми позволиш ли да ти кажа нещо?

— Никой не ти е зашил устата! — отговори Козела.

— Баба ми беше много мъдра жена. Беше учила в колежи, в университети, имаше дипломи...

— Е, и? — прекъсна го Козела.

— Няма да ти губя времето с биографията ѝ, ще ти кажа само една нейна фраза. Архимед открил закона си, когато открил, че тежината на лайното измества водата в кладенеца.

Козела разбра всичко. Загледан в профила на Бенина отговори:

— Никога не кензай в кладенец, Исус! Когато си готов с филма, обади ми се!

[1] Който помага навреме, помага два пъти. ↑

[2] Виждал ли си как влиза куршум в... ↑

XIII

Малас я свърши като „кучето на нивата“. Вместо истинската цел, простреля брата на Ключа и вместо в сърцето, в гъза.

Боже, какъв глупак! мислеше Козела, загледан в телевизията. Имаше сериозни световни новини. Погребваха Рейгън. Умря един светец и легенда като Мичмана. В Америка си отиде Рей Чарлс, човек, създал емоция на минимум три поколения и личен приятел на България, макар че тази новина протече между другото.

Козела се обади на Сотан и Малас и ги покани в една крайпътна кръчма в Долни Богров. Той представи нещата като покана, но всъщност това беше заповед. И нито един от двамата младоци не си въобразяваха, че могат да не я изпълнят. После се обади на Плъха и на ескадронистите и ги разположи наоколо.

Отивам си! мислеше Козела. Майната им! Да става, каквото е рекъл Оня! Йехова, Мохамед, Буда, Господ бог, все в гъза! Да се оправят както знаят!

Малас влезе в заведението с шест души дебеловрата охрана, остави ги до вратата и бавно тръгна към него.

— Слушай, Лазов! — каза Козела. — Махни охранителната декорация, да не я махам аз! Да те чака на пет километра от тук, минимум! Посоката избери ти, но не се заблуждавай, че ще ме подведе, момче! Действай!

Маласа беше свикнал с острия нрав на шефа си и нямаше нужда от повече приказки. Отстрани охраната и се върна в заведението. Дори понечи да тръгне към масата му, но Козела го спря в движение. Посочи му маса и зачака най-критичната среща в живота си. Ако Исус дойдеше сам, щеше да е добър знак. За голямо съжаление, входът на заведението почерня от коли и от тях слязоха Джоана или Джуит, както ѝ беше истинското име, фон Веер, Бенина и Исус. Кой знае защо обаче от третата кола се смъкна Джон Хакел. Приблжиха към масата, в плътно обкръжение около Юдит.

— Шалом! — усмихнат каза Козела.

— Мархаба! — отговори през зъби еврейката, която беше поне генерал от сигурността.

— Защо ни викна тук, Козел?

— Виждате ли го този млад мъж? — каза той и посочи Сотан. — Оттук нататък се оправяйте с него! Пратката лети към България, аз в обратната посока.

— Ти се справи, генерале! — каза Юдит.

— И ти, колежке! — каза той. — Никога, под никакъв претекст не искам да ви чувам имената!

— Докато те обреза — обади се фон Веер.

— Мен не могат да ме обреза, аристократе, но на тебе ще ти пръснат гъза! Надявам се съзнаваш, че не говоря за взрив!

— Генерал Иван Милетиев! — обади се Юдит.

— Не ползвайте това име, мадам! От днес този рус ариец ще ме замести! Не ме търсете под никакъв претекст!

— И аз ли? — попита Джон Хакел.

— Слушай, германски евреино, с швейцарско поданство! — каза Козела. — Ако искам да играя партия шах с някой, ще избира Морис Алкалай. Но ако ми трябва памперси, ще те потърся! Дотогава, оставете ме на мира. Създал съм ви структурата, оставил съм и началниците ѝ.

— Кои са началниците? — попита Юдит.

— Някъде из Билденберг, мадам! — отговори Козела. — Принудихте ме да приема вашата кауза! Задължихте ме да играя в чужд театър! Не искайте от мен обаче да правя вашата мисия моя! А сега си ебавайте майката! Който е разбрал, разбрал! Може и да ви го преведа, но от днес нататък единственото нещо, което ще приема от вас са некролозите ви, ако ми ги изпрати онзи млад ариец там, когото оставям да ме замести! А сега сбогом, колеги! Време е и на Козел да се оттегли в пенсия!

Издание:

Христо Калчев. Спрете полета на сокола

Българска. Първо издание

ИК „СВЕТОВИТ“, София, 2004

ISBN: 954-976-166-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.